

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akba

At yarışları başladı. (Gazeteler)

İnönü — Bakalım hanginiz daha iyi koşacak !..

Yılın
üçüncü
çekilişine
katılabilmek
için

20

TEMMUZ

AKŞAMINA KADAR

tasarruflarınızı
iş Bankasında
toplayınız

10 TALİHLİYE
10 APARTMAN DAİRESİ
1 TALİHLİYE 100.000 LİRA
10 ADET 5.000 LİRA
25 ADET 1.000 LİRA
AYRICA ÇEŞİTLİ
PARA İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE

BANKASI

en fazla ikramiye veren bankadır

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

V: Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülден Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50.
Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Platı : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATİ :

Kapak içi, sentimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 51

19 Temmuz 1962

YIL : 40

✱

Bu gazete Basın ahlâk
Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kabibay'la konuştum!

ROMA'DA tanıdığım bir genç aydın, bir yeni dost telefon etti: «Orhan Kabibay ve Dünder Seyhan sizi bekliyorlar...»

İkisini de yakından tanımak istedim. İkisi de, son yılların büyük olaylarına adı karışmış kişilerdi. Bildirilen saatte Kadıköy'üne gittim.

Küçük bir apartmandı burası. Kapı önünü bizim çocuklar çevirmiştiler. Hepsini tetikte, hepsi, kâğıtlar, kalemler, fotoğraf makinelereyle silâhlıydı!

Önce birinci kata girdik: Tıklım tıklım... Bileyden yeni çıkmış kılıç gözlü adamlar, alnı çizgi çizgi düşünceli yarım ihtiyarlar, gençler, gençler, gençler...

Kısa ve yarım cümlelerle tanışmadan ve hoş geldinizlerden sonra ikinci katta, yüzleri yıpranmış, hâzır döşemeli bir odada yalnız kaldık.

Önce size iki portre çizeyim:

Kabibay da, Seyhan da, eski askerden ve yeni politikacıdan çok, beyaz perdede ün yapmış iki karakter artistine benziyor.

Orhan Kabibay, son derece sevimli, son derece çevik, son derece zeki, son derece inançlı, güzel konuşan, renkli konuşan, oyunlu konu-

şan bir eski kurmay: Geniş ve insana güven veren bir alın altında Asyalı iki çekik göz ve çene kemikleri kuvvetli uzun bir yüz... Sık da... Çizgileri sık... Sivil esvap, onun asker sırtında iğreti duruyor!

Dünder Seyhan bir başka tip... O da seri adam değil, o da ayrı, o da bir başka mizaç insanı... Biraz tıktır, biraz içine gömük ve mutlak gizli bir koku arayan sivri burunlu, uykusuz bir ziyafet gecesi-nin mahmurluğunu taşıyan esmer kırmızısı bir yüz... Görür görmez sevemezsiniz. Ama konuşmaya başlar başlamaz sizin de içinizde sevgi başlar!

İkisinin de, bence iki büyük gücü şu: Öfke ve inanç!

Seyhan da, Kabibay da, ihtilâl ötesi memleket manzarası karşısında son derecede kızgın, son derece acı bir öfke içindeler. Bu öfkeyi ateşliyenler, bu öfkeyi körükleyenler, bu öfkeyi alevlendirenler bildiğiniz politikacılarıdır. Üç günlük ömürlerinin keyfini, ölümsüz millet sevgisi üstünde tutanlar!

Kabibay ve arkadaşları, hayatını memleketi adanmış insanlar karşı-

sında, hayatını kendine adanmış insanların dayanamayacağına inanıyorlar... Kafa karşısında kafasızların tutunamayacağına inanıyorlar... Yurdu, çağdaş uygarlık düzeyine yükseltecek yolu bulduklarına inanıyorlar ve bu yolun, kanun yolu, seçim yolu ve üzerine tek süngü gölgesi düşmemiş demokrasi yolu olduğuna da inanıyorlar.

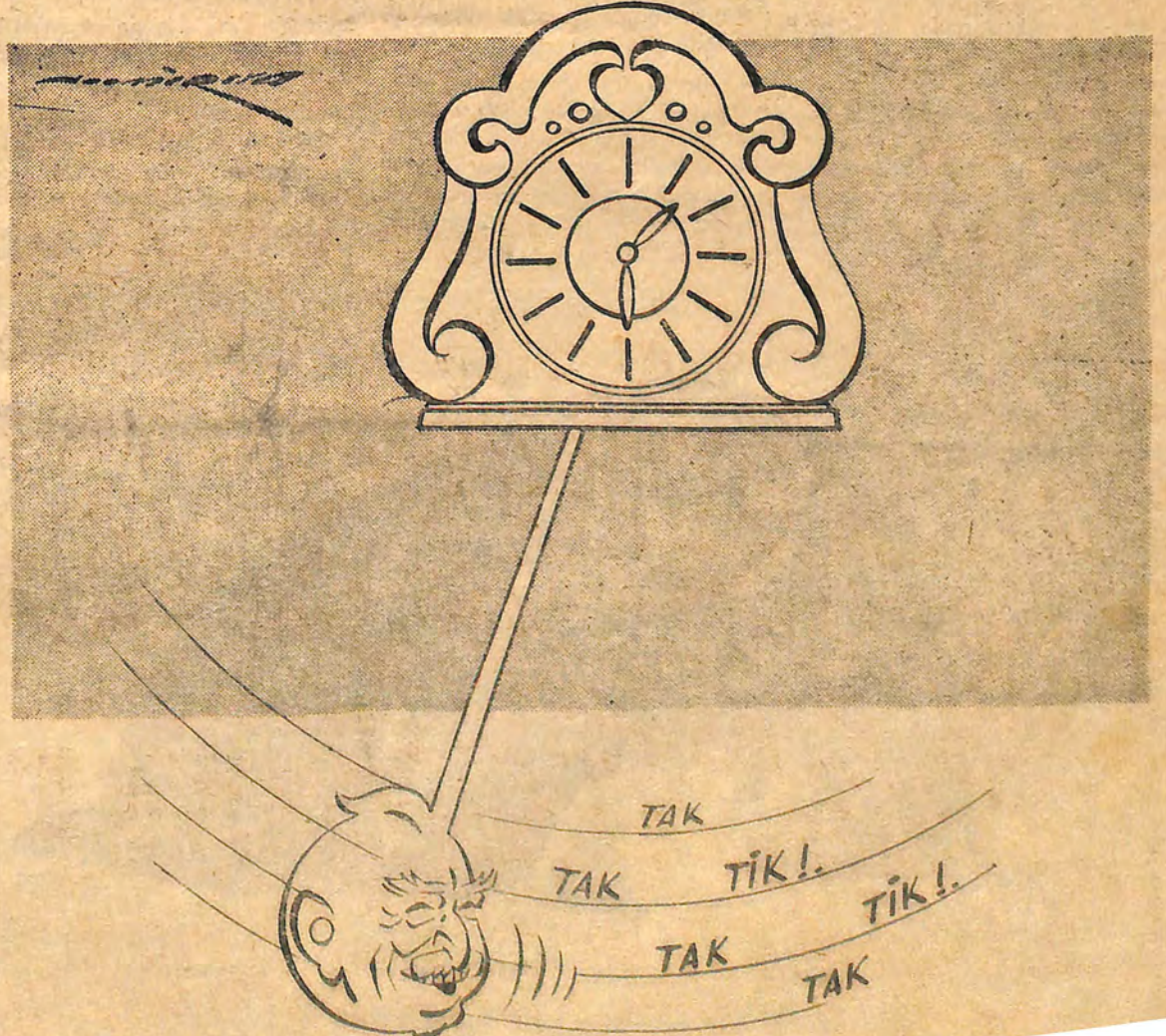
Kabibay ve Seyhan, bu düşünceli, bu inancı peşlerinden kendileriyle sürükleyen iki yalnız insan değildir.

Onyedinci yılın gözü dönmüş politikacıları, bu bezginler sayısını her gün çoğaltıyorlar.

Bu ana plân dışında, toprak reformundan eğitim reformuna kadar, memleketin karanlığa gömülü meselelerinden bir tekini, konuştuğumuz üç saat içinde aydınlığa çıkarmadılar.

Öyle sanıyorum ki, kendileri de, düşüncelerinin altın projektörünü, memleket haritasını kaplayan olayların bütününe çevirmişler ve ışık bekleyen meselelere, zekâlarının tek kibritini çakmamışlar henüz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Eski saat!

BEYANNÂME DEDİĞİN...

Macî Sadullah

«Normal yoldan gidersen, bu işin muamelesini altı ayda tamamlayamazsın!..» dediler...

Bunu söyliyene göre, usulü da-iresinde hazırlanacak evrakıyla birlikte sunacağım dilekçe, bir müddet vilâyette beklermiş. Sonra bir müddet başka bir dairede beklermiş. Sonra bir müddet yine vilâyette beklermiş. Sonra gider bir müddet defterdarlıkta beklermiş. Sonra döner yine vilâyette beklermiş. Ve sonra bir başka daireye daha girer, oradan aylarca çıkamazmış!

Ve böylece saatler, günler değil, haftalar, aylar geçermiş. Bunun için ben bir çaresini arayıp, evrakımı elden takibedebilmenin yolunu bulmalı imişim!

«Bunun çaresi nasıl bulunur?..» diye sordum. Verdikleri cevaba göre: «büyüklerden tanidik» lâzımmış!

Büyüklerden?.. Büyüklerden?.. Kimleri tanırım ben büyüklerden?

Meşelâ «Gürsel» Paşayı tanırım ama, o, bizim işe göre çok büyük...

Hafızamda orta boylu bir «büyük» tanidik ararken, sınıf arkadaşım olan bir senatörü hatırladım. Ve bunu hatırlamamla sormam bir oldu:

«Bir senatör bu işin hakkından gelebilir mi?..»

«Bilmeyiz ki!..» dediler, ve ilâve ettiler:

«Senatör var, senatörcük var...»

«Senatör var ki, her tuttuğunu koparır...

«Senatör var ki, senatör olduğuna binbir şahit ister.

«Senin tanıdığın senatörün ne kıratı bir senatör olduğunu bilmeden bir şey diyemeyiz.»

«Demek pırlanta gibi, kırat kırat bu senatörler?...»

Bu dersleri aldıktan sonra, sağdan soldan sorup soruşturunca anladım ki, benim tanıdığım «senatör», çok şükür, söz geçirmesini, iş yürütmesini beceren senatörlerdenmiş.

Bu inanışa varınca gittim, zaten yürüyüşünün biraz çabuklaştırılmasından başka hiç bir iltimasa muhtaç olmayan yüzde yüz meşru işimi anlattım.

«Senatör» dostum:

«Kolay!» deyip, telefona sarıldı. Benim huzuruna girmek için belki kapısında saatlerce bekleyebileceğim vali ile canciğer bir konuşma yaptı. Telefonu kapadıktan sonra da bana:

«Hadi git, dedi, vali seni bekliyor!..»

Oradan çıkarken telâşımın, bizim senatöre bir teşekkür etmeyi bile unutmuşum!

Yolda, önüme çıkan ilk taksiye el salladım:

«Boş musun? Peki... Çabuk vilâyete çek... Gaza bas... Biraz daha bas. Zira vali beni bekliyor... Fazla bekletmiyelim adamı, ayıp olur!..»

Vali bey, kendisine sunduğum dilekçeyi ve ona bağlı evrakı, muavi-

nine havale etti. Telefonla ona talimat da verdi:

«Gelen arkadaş, Senatör filanca beyin dostudur: işini çabuk yürütün ki, yarın adama mahcup olmayalım!..»

Vali muavini, elimdeki evrakı kendisine havale ettiği daire âmirine:

«Muamele çabuk olsun, diyor, ve ilâve ediyordu:

«Vali beyin ricası... Gelecek olan bey, Senatör falanca bayın dostu imiş!..»

Vilâyetten o dairenin âmirliğine giderken, âdeta uçuyor gibiyim: Zira şaka değil, içimde, en az iki aylık yolu iki çeyrekte aşmış bulduğuma inanmanın sevinçten kanatları çarpıyor!

Taksinin dikiz aynasında yüzüme bakarken, âdeta kendimi tanıyamıyacak gibi oluyorum: Gözlerimde acayip bir gu ur var. İçimde de, beni olduğumdan fazla kabarmaya zorlayan bir şeytan sesi:

«Bir Senatör dostuyum ben!.. Valiler beni bekliyor!.. Şoför efendi gaza bas! Fazla bekletmiyelim adamları!..»

Ve işte bu ruh hâleti içinde, daire âmirliğine, basit işinin peşinden koşan bir vatandaş gibi değil, sanki orayı teftişe gitmiş bir devlet mürakıbi gibi girmişim!

Daire âmiri beni, işimi görecektelan memura havale ederken:

«İşini çabuk bitir!..» dedi. Ve ilâve etti:

«Vali beyin emri var. Bey, Senatör falanca bayın dostu imiş. Yabancı değil!..»

Memurun peşinden yürürken:

«Acaba yabancı kim?..» diye düşünüyorum. Ve yolda, aklımı ister istemez kurcalayan bu sorunun cevabını da buluyorum:

«O da herhalde, büyüklerden tanıdığı olmayan vatandaş olacak!..»

Odasına girdiğimiz zaman, memurun gösterdiği koltuğa, kendi işimin çabuk yürütmesinden memnun, fakat hemen bütün işlerimizin böyle yürümediğini düşünmekten üzgün olarak oturdum.

Benim, cebimdeki evrakı çıkarıp ona uzatışına vakit kalmadan, oda-ya, eli kâat tomarları ile dolu bir vatandaş girdi. Memurun önüne koyduğu evraka yan gözle bakar bakmaz, anladım ki, onun takip ettiği iş de, benim peşinden koştuğum işin tıpkısı idi.

Memur, önüne konulan evrakı, âdeta bir düşmanıya bakışır gibi - çatık kaşla incelemeye koyuldu:

«Hani bu mukavelenin pulu?»

Evrakı getiren genç, boynunu büktü:

«Affedersiniz efendim... O mukaveleye pul yapıştırılması gerektiğini bilmiyorduk!..»

Fakat bu konuşmayı dinlerken ben içimden:

«Eyvah!..» dedim.

Zira onunkinin tıpkısı olan benim mukavelem de pulsuzdu!

Memur önündeki evrakı incelemeye devam ederken, karşısında ayakta duran gence sordu:

«Hani bu fotoğrafın üstünde damga?..»

Delikanlı, süklüm püklüm özür dilerken, ben içimden tekrar bir:

«Eyvah!..» daha çektim. Zira benim fotoğrafım da damgasızdı!

Memur delikanlıya:

«Beyannamede şu soru neden cevapsız bırakılmış?..» diye sordu.

Ve o zaman ben içimden üçüncü defa:

«Eyvah!..» dedim.

Zira o soru, benim beyannamede de cevapsız duruyordu!

Ve ondan sonra artık memurun delikanlıdan sorduğu her soru, benim içimden bir «eyvah!..» daha koparıyordu.

«Bu silintiler ne?..»

«Eyvah... Benim evrakta da var!..»

«Hani bu ikametgâh senedinin ikinci sureti?..»

«Eyvah, benim evrakta da yok!..»

«Nerde bu dilekçenin alındısı?..»

«Eyvah... Bende de yok!..»

Delikanlı, getirdiği evrakın kaydettiği eksiklerini tamamlamak üzere, mahcup ve üzgün, çıkıp gidince, ben ne yapacağımı kestirebilecek durumda değildim.

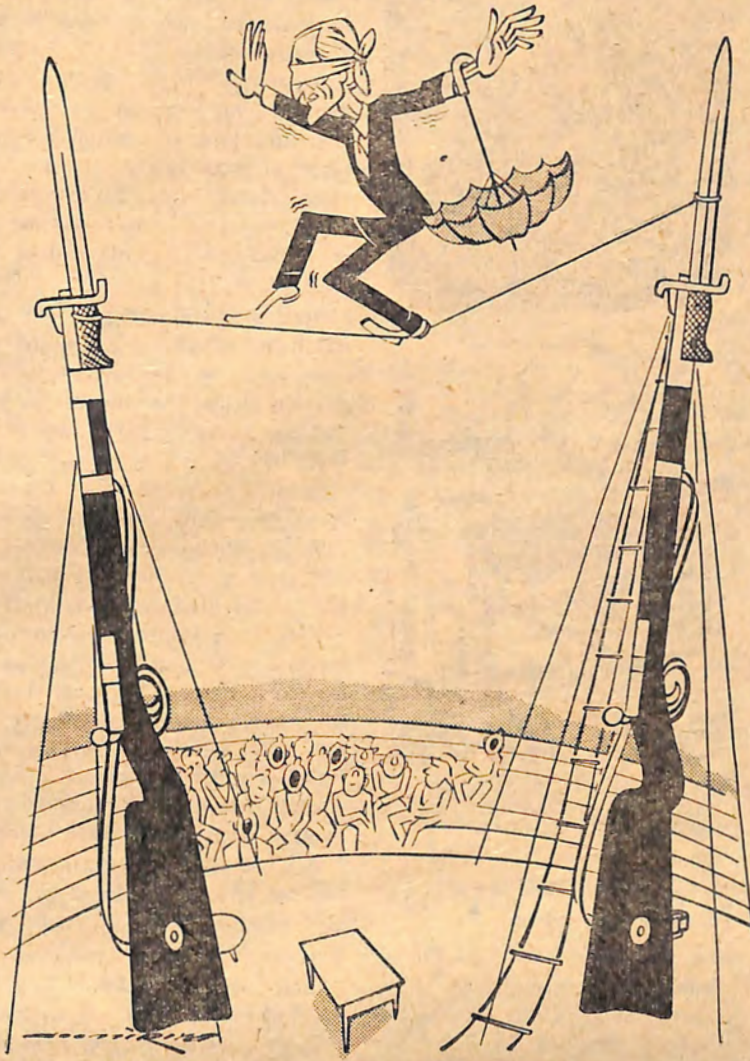
Memur;

«Nerde sizin evrak?» diye sorunca, işte bu kararsızlık içinde çıkıp önüne koymuş ve sualler beklemeye koyulmuşum:

«Hani bu mukavelenin pulu?»

Bölükbaşı — Biz silâhların gölgesinde iktidar istemiyoruz!..

Tehlikeli canbazlık!..

«— Hani bu fotoğrafın üstünde danga?

«— Hani beyannamede şu sorunun karşılığı?..

«— Bu silintiler ne?

«— Nerde ikametgâh senedinin ikinci sureti?

«— Hani bunun alındısı?

Fakat hayret!

Memur bey, benim evrakı, bir dost karşılar gibi güler yüzle gözden geçiriyor. Elindeki tomarın yapıraklarını karıştırırken, yüzünde öyle bir hayranlık ifadesi var ki, gör-seniz, onu, san'at tablolarından derlenmiş bir albümü seyrediyor sanırsınız.

— Tamaaaaam...

— Bravoooo...

— Mükemmel...

Bir ara:

«— Acaba alay mı ediyor?..» diye içime bir kurt düşüyor. Fakat çok geçmeden ferahlıyorum. Çünkü memur bey:

«— Hah şöyle, diyor, işte evrak dediğin böyle hazırlanır. Beyanname dediğin böyle olur!.. Elinize sağ-lık!..» ★

Bizim evrakın muamelesi, bundan sonra uğradığım dairelerde de, hemen hemen tıpkı bu biçim yitirdi.

Gerçi son daireden çıktığım zaman:

«— Çok şükür, işim bitti... İşim bitti!» diyerek biraz sevinecek oldum ama, kafa tasımı çınlatan bir şeytan kahkahası bütün sevincimi söndürdü:

«— Yoook, işin bitmedi!.. İşiniz bitti sizin, işiniz!»

Naci Sadullah DANIŞ

Göz ucu ile

PARİS

Yusuf Ziya Ortac

Lido!

Paris, müzedir: Gittiniz mi, hiç olmazsa Louvre'u, gezebildiğiniz kadar gezecek, görebildiğiniz kadar görecektir, tadabildiğiniz kadar tadacaksınız ..

Paris, tiyatrodur, operadır... Sadrazam Sait Halim Paşa, Avrupalıların akılsızlığına operayı örnek gösterir:

— Hiç insan «Banaaa, biliir bardaaak su veeeer!» diye su ister mi? dermiş.

Fesi boyundan uzun; aklı püskülünden kısa bu Mısırlı prensin anlayışında bile olsak, yine Paris'te opera kuyruğuna girmeliyiz!

Buradaki kuyruk, bizim Şehir Operasının yirmi kişilik kuyruğu değil, yirmi günlük kuyruktur... Eğer misafirliğiniz o kadar sürmiyecekse, karaborsada bile bilet bulamazsınız.

Paris, bunlardan sonra, gazinolar, gece kulüpleri şehridir: Lido başta!

Sizin için kıydım: Üç gece sonrası için bir masa bulduk...

Kıydım değişime şaşmayınız: Üç kişi için sayılı dövizimizden sekiz yüz lira feda ettik!

Boğaziçi'nde, yabancıları eğlendirmek için kumarhane açmayı düşünen bizim turizm uzmanlarına birkaç rakam fısıldayım: Yalnız şu Lido'nun yıllık geliri ne kadar, biliyorlar mı?.. Bizim paramızla yüz milyon lira!.. Bu yüz milyon bir milyonu bile Fransızın cebinden çıkmıyor. Çoğu Amerikalı, zengin dünyalardan gelmiş insanlar...

Lido, Champs Elysée'nin tam ortasında, bin kişilik bir bodrum katıdır. Önce yüzme havuzu ve Türk hamamı imis: 1929 da... Sonra, Joseph ve Louis Clerico adında iki iş adamının başkanlıklarında bir grup idareyi ele almışlar. Ünlü bir dekoratör, Henri Rigal bu bin kişilik yeraltı salonunu zevkin ve sanatın bütün ışıkları, ipekleri, güzellikleriyle büyülemiş...

Lido, dünyanın en büyük kabaresi ve restoranıdır. Geniş, derin, panoramik bir sahnesi var. Yüzme havuzu var. Kayalar-dan ışıl ışıl dökülen çağlayanları var. Sahici buzdan patinaş sahası var... Birbirinden güzel, birbirinden sıcak, beyaz güllü, ince belli, el değmemiş diri vücutlu, koklanmamış manolya göğüslü artistleri var...

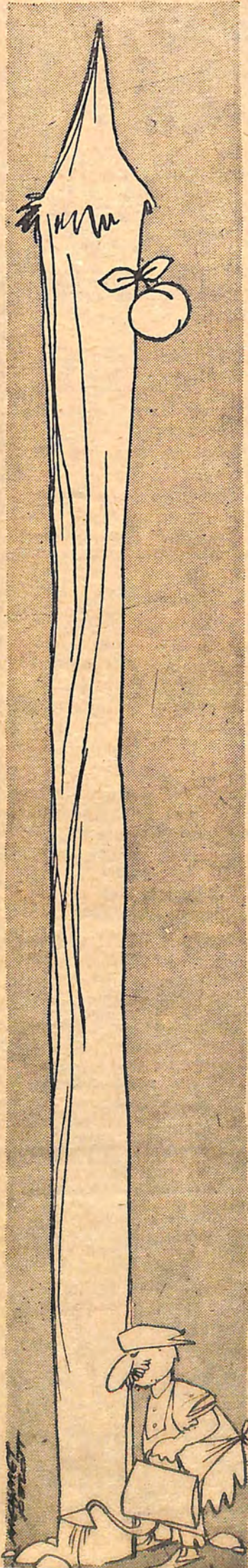
Bu kızların mukaveleleri, onlara evlenmeyi, nişanlanmayı değil, sevişmeyi bile yasak ediyor!

Lido bir yazıya sığmaz. Lütfen gelecek haftaya kadar biraz yutkununuz!

İmar ve İskân Bakanı Fahrettin Kerim Gökay «Gecekondular yıkılmıyacak» dedi..

«Gazeteler»

«Biz oturan milletiz!» diye başladı, «Azizim biz gerçekten oturmak-tan hoşlanan milletiz! Biz ayakta dikilip durmaktansa oturmayı tercih ederiz. En kızdığımız şey, ayakta dikilip duranlardır. Onları:

«Ulan! Ne dikilip duruyorsun?» diye tersleriz, «Otursana...»

Oturdu mu, oturan kadar bizim de içimiz ferahlar. Hani biz ayakta duranlara kızarız da yatanlara kız-maz mıyız? Kızmak da ne kelime, fitil oluruz.

«Herife bak!» deriz, «Yan gelip yattıyor. Kekâ!»

Yatanların suçunu hafifletmek için kendimize göre bir deyim bulmuşuz: Uzun oturmak! Bir insan oturdu mu «Aferin!» deriz, «Adam gibi oturuyor işte!»

Biri kalkıp da gücünü denemeye, bir iş yapmağa kalkışsa, «Otur, oturduğun yerde!» diye öğüt ver-meye kalkışırız.

Bizde olgun adamlar, fazla eğilip kalkmaz, akıllı uslu otururlar.

Bir çocuğa soracak olsanız:

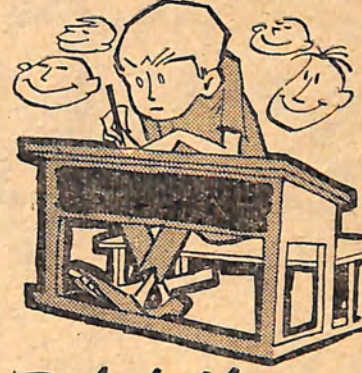
«Annen n'apıyor?» diye.

Alacağımız cevap hiç değişmez:

«Hiiç!» der, «oturuyor!»

Hep böyleyiz işte.

«Hiç yatmaz mıyız?» diyeceksi-niz Yatarız dostlarım, yatmaz olur muyuz, hastahane de yatarız, hapis-hanede yatarız, tımarhanede yata-rız Yirmibir oynar, onsekizde ya-tarız! Toto oynar, gene yatarız. Biz takım!arı yatan insanlar! Ama ereğimiz oturmaktır bizim, rahat o-turmak! Gamsız, kasavetsiz, düşün-cesiz... Yaşamaktaki bütün çaba-mız sadece oturmak içindir. Vapu-ra koşarız, yetişmek için değil, yer bulup oturmak için... Otobüse ko-şarız, ayakta kalmamak için... Ge-çenlerde hanı günlerce yağmur yağ-mıştı ya! Ortaköy durağından kal-kan otobüse yetişmek için ko-ş-tum... Otobüs, kalkmak üzereydi. Durakta sürü sepet yolcu... Binme-diklerine göre sordum:

Rıfat Ilgaz

«Bozuk mu bu otobüs?»

«Yooook!» dediler.

«Neden binmiyorsunuz?»

«Oturacak yer yok da...»

Oysa otobüslerin en küçüğünde en azdan otuz kişi ayakta durabilir rahatça! Dedim ya, biz oturma tir-yakisiyizdir! Oturduk mu, kolay ko-lay da kalkmasını bilmeyiz ha!... Bu yüzden başımıza olmadık felâ-ketler gelmiştir. Ne koltuk budala-ları, ne makam hastaları, ne taht sevdalıları ipe gitmiştir.

Oturacak bir yer bulduk mu, ta-dını çıkarırız Allah için! Kendimiz-den küçüklerini bulduk mu, geçer karşılarna bağdaş kurup otururuz. Büyükleğin önünde, diz çökeriz! O-turmayı sevdiğimiz için minderi i-cat eden biziz. Hısr da, kilim de bizim buluşumuzdur. Dara geldik mi

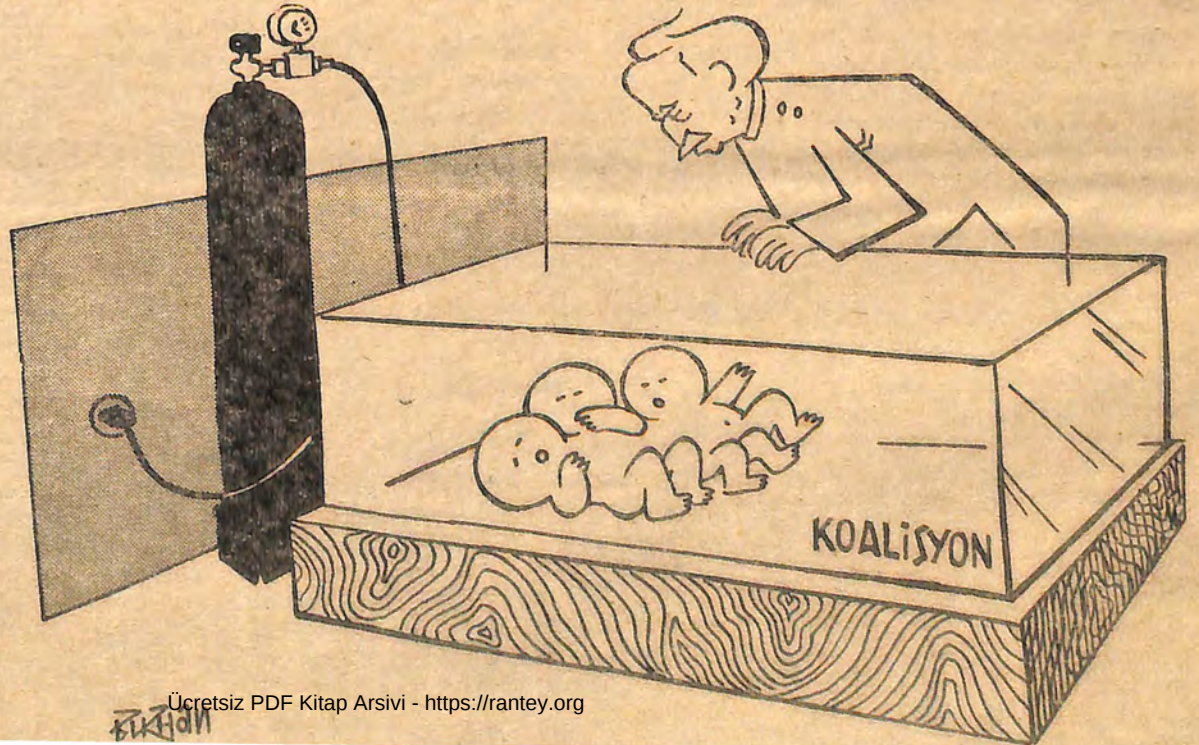
apışır şapa bile otuturuz! Doğru dürüst oturmayanlara en küçük cezamız, yine aynı çeşitten olmuş: Kazığa oturtmak!

Biz tembel millet değiliz şüphesiz. Ama oturarak işe de bayılırız doğrusu... İsteriz ki bütün işlerimiz oturarak başılsın. Bu yüzden can atarız memurluğa... Eğlencelerimiz, âlemlerimiz bile oturma esasına göre düzenlenmiştir. İşte oturak â-lemleri!..

Herif ama çal çeneydi ha!.. Büt-tün kahve, ağzının içine bakıyordu. Oturduğu geniş sandalyeye, bir to-puğunu altına alıp oturmuştu. Ver-diği antraktan faydalanarak topuk değiştirdi:

«Ha... Ne diyordum?...» diye al-dı lâfını, «Bana gelince... Ben ta çocukluğumdan beri otururum. E-min olun geleneklere uyayım diye değil!.. Benimki mecburi başladı.. Canım diyeceksiniz, oturma da mecburisi mi olur! Olur azizim, o-lur dostum, olur!.. Çok çocuklu bir aileden misiniz, yandınız. Ta-bii bizim gibiler için söylüyorum. Babasının hususi arabasıyla okula gelenler için değil... Çocukluğumu o-turarak geçirmek zorunda olduğum için büyüyünce de ayakta durmak-tan kurtaramadım kendimi. Artık huy edinmişim çünkü. Bu yaşa geldim geleli ne işe girdimse hep oturak işleri aradım. Yazı yaz-dım, oturarak. Yazı düzelttim, o-turarak... Asker oldum, gene öyle, yazıcı... Sporcu oldum, gene otu-rarak: Kürekçi!.. Bir toplantıya ça-ğırıldılar, ayağa kalkıp konuşmak-tansa, oturup dinlemeyi faydalı bul-dum.

Ben ömrüm boyunca kalkıp ko-nuşamadımsa, toplantılarda dikilip bir nutuk sallayamadımsa, bildiğim dersi kara tahtada takır takır an-latamadımsa, yol boyunca rahatça bir gelip bir gidemedimse keyfim-den mi böyle yaptım sanıyorsunuz! Yooook dostlarım, keyif için hiç

Onlar ermiş muradına...

BÜLENT
SEREN

Biz çakalım kerevetine!..

kimsenin kendini kösteklediği görülmemiştir. Neden mi, bir ömür boyu oturdum böyle?.. Biraz yukarıda çıtlattır gibi olmuştum: İki ağabeyimin peşinden dünyaya gelişimden!..

Tamam! Şimdi siz soy sopçu bilginlere, verasetçi yazarlara hak vereceksiniz değil mi? Daha da ileri gidip «Dirileri idare eden ölülerdir» diyecek kadar, gelenekçilerle hakır göreceksiniz belki de... Yooook, o kadar uzun boylu değil! Durun açıklıyayım: Kendinizden büyük bir erkek kardeşiniz varsa, mutlaka o nur pantolonuna konacaksınız demektir. Paçaları tırtillaşmış, dizleri eremiş, kıcı aşınmış bir pantolon mutlaka iki ayağınızdan geçecektir. Bu pantolon, ayağınıza geçirdiğiniz zaman henüz özürsüz bile olsa, çok geçmeden o en nazik, en göze batan yerinden iki yama alacaktır. Çoğu zaman bu, tek kalmıyacak, hemen aynı büyüklükte, aynı biçimde bir tane daha öbür tarafa yapışacak, helâ numarası gibi iki yuvarlak, kendini gösterecektir oranızda! Dünyanın neresine giderseniz gidin, ırk, renk, kafa taşı, kan grubu gözetmeden, bu çift yama gelecek, aynı yere yapışacaktır! Öylesine insafsız, öylesine müthiş, öylesine göz alıcıdır ki bu yuvarlaklar, en kısa zamanda bütün bakışları üzerine çekecek, en ağır başlı kişilerin gözlerinde bile sinisi, pis, bulaşıcı bir gülüş halinde sıvasıp kalacaktır. Yüzünüze karşı bir kahkahalar balonunun patladığını görseniz, biraz açılacak, biraz ferahlayacaksınız ama, nerde o mutluluk!..

Yamalı bir pantolonla açıktan aşıya alay edene hiç rastlanmamıştır. Pantolonu giyenin yüzüne karşı gülme hakkını toplum hiç kimseye vermemiştir çünkü... Küçümsemeler gizli, alaylar gizli, aşağıla-

Çıt çıkmıyordu kahvede. Hepimiz de mi çocukluğumuzda bu çift damgayı yemiştik? Hepimiz de mi aşağılık duygusunun kızarmalarını duvmuştuk yüzümüzde? Halk çocuğu olarak büyümenin ortak duygulanımları içinde idik şimdi. Sıkılganlıklarımızın, utangaçlıklarımızın nedenlerinden birini cesaretle ortaya döküveren adını bile bilmediğimiz bu vatandaş, bizim bıçağın demirinden de mi hiç kuşkusuz.

«Fizik dersindeydik orta okulda...» diye yeniden başladı, «Bir ders önce yazılı yapmıştı öğretmen. En iyi numaralardan birini almıştım. Eğrisi doğrusuna da rastlamış olabilirdi. O numarayı benden önce alacak neler vardı sınıfta, ne ateş gibi çocuklar! Öğretmen de bunu bildiği için, hani işin içinde bir parmak mı var, gibilerden:

«172!» dedi, «kalk bakalım!»

Ben kalkacaktım, kara tahtaya ha!.. Benim gibi.. Pantolonunda en azdan yarı çapı beş santimlik iki yaması olan bir öğrenci ha!.. En ön sıralarda dört tane de kız oturduğu bir sınıfta bu çift yamayla boyumu mu gösterecektim!

Sıramda, sadece doğrulmuş, dikeyliyordum.

«Ne duruyorsun?» dedi, «kalk sana!»

«Çalışmadım efendim!» dedim.

«Allah... Allah... Ne soracağım, biliyor musun?»

Önemli olan bu değildi ki... İster glizel olsun, ister çırkın, dört kızın ön sıralarda oturması idi bütün mesele... Onların delici, yaralayıcı bakışları altında tahta başında eğilip kalkacak, çömelecektin ya boyuna!.. O halden anlamaz, Om kanunundan, Jül kanunundan başka bir soy bilmeven hocaya ne diyebilirdim ki... Ne soracağım, biliyor musun?

«Hayır!» dedim, «bilmiyorum!»
«İyi ya, gel öyle ise! Sana yazı-
lıdaki problemi yaptıracağım!»

Dikilip duruyordum boyuna.

«Geç!» dedi, «tahtaya!»

«Yapamam!» dedim, «Yazılıda yaptım ama!»

Bilgisinden emin olduğu gibi, zekâsından da emindi:

«Kopya çektin, değil mi?» dedi.

«Hayır!» dedim, «Kopya çekmedim!»

«Gel öyle ise!»

Sıranın dışına bir adım attım... Hayır! Kızlar dönmiş bana bakıyorlardı.

«Anladım!» dedi, «Kopya!»

«Kimden?»

Öyle ya, kimden kopya yapacaktım?

«Sen söyle!» dedi, «Kimden?»

«Benden iyi numara alan olmadığına göre...»

«Gel!» dedi, «Uzun etme!»

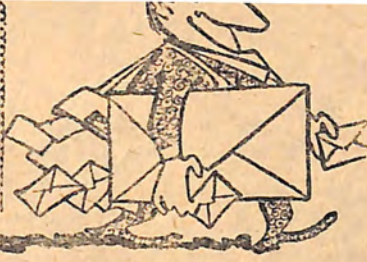
«Gelemem efendim!» dedim, «Gelemem işte...»

«Peki, sıfır! Otur yerine!»

Oturdum tabii... Ben oturduğum zaman, daha iyi düşünür, daha iyi konuşur, daha iyi soluk alırdım.

Okul bitti, yaşım kırk geçti. Pantolonun her çeşidini giydim. Yamalınsını giydim, yamasızını giydim Asker pantolonu, Amerikan pantolonu, diplomat pantolonu... Ütültü pantolon, ütüsüz pantolon!.. İster yeni olsun, ister eski, ne gilyersem gilyeyim, pantolonların o en nazik yerinde bir çift yamayı her zaman için gördüm, gördüm değil, duy-dum, yaşadım! Ne yaptım, ne ettinse bir türlü söküp atamadım o yamaları!.. O yamalar, pantolonun kumaşında değil, insanların küçümseyen, alay eden, aşağılayan, sinisi, kısıp bakışlarında kalmıştı çünkü!..

BASIN

Şimdi hapı yuttun Talât!..

Her bakan ilk bakan olduğu gün, hattâ hafta, hattâ ay, bir tevazu örneğidir. «Ben bilmem, müsteşarıma sorunuz... Arkadaşlar, ben bu in acemisiyim, sizin kıymetli yardımlarınızla ve aydınlatmalarınızla bir şey başarabilirsem ancak başarabilirim...» v.s... v.s.... Bunu söyleyenini görmedik... Uzunköprü'den ötesinden bahsetmiyorum tabii...

Bir ay sonra bu «ben bilmem...» «Benden başka kimse bilmez» olur, masalara otorite yumrukları indirilerek. Bunu yapmayı da hemen hemen görmedik. Gene Uzunköprü'nün ötesinden bahsetmiyorum tabii... Bu eskidenberi böyleymiş...

O zamanlar meşhur Talât Paşa, o kadar meşhur değilmiş ve Talât beymiş sadece, ve ilk vekilliğiymiş... Bir arkadaşı bunu makamında tebrike gitmiş...

Söz arasında:

«— Nasıl Talât» demiş, «Vekâletin işleri iyi gidiyor mu?..»

«— Ohhh» diye cevap vermiş Talât Paşa, «fevkalâde, fevkalâde, şimdiye kadar hiç böyle iyi gitmemişmiş...»

«— Yahı nereden biliyorsun?..»

«— 40 senedenberi burada hizmet eden bir ihtiyar, sırtı bükük meşmur var, her Allahın günü karşıma

gelir dua eder: Allah sizi başımızdan eksik etmesin beyefendi, şimdiye kadar bu Vekâletin işlerinden sizin kadar anlıyan olmamıştı» diye...

Dostu bakmış bakmış, başını sallamış:

«— E şimdi Talât» demiş, «hapı adamakıllı yuttun!..»

Tabii o daha kabacasını söylemiş, biz daha «Akabacasını» kullanıyoruz deyimin.

İşte Bakanlıklarının ikinci safhasında Bakanlar böyle hapı yutuyorlar... Hiçbir şey değişmemiştir... Ne değişti bu siyaset hamamında sanki?

Özel hafta!

Amerika'da tuhaf tuhaf haftalar vardır: Patates haftası, tütün haftası, sülün haftası, gibi...

Biz de geçen haftaya bir isim verirsek: «Sille Tokat Haftası» diyebiliriz... Milletvekilleri sille tokat, Allah ne verdiyse griştiller... Sille tokat haftasından sonra isterseniz bir de «aile terbiyesi» haftasını yapalım... Peşpeşe fena olmaz...

Mavi boncuk!..

Bizim Kasım Gülek'te, Nasreddin Hoca'yı hatırlatan bir taraf var... Onun kadar mütehammil, onun kadar güleç, onun gibi çarklandığı, eşeğe bindiği olmuş... Onun gibi mavi boncuk dağıtıyor zaman zaman... Eksik olan nüktesi ile felsefesi... Fazla olan da serveti!

Geçen gün, gene bir Avrupa seyahatine çıkmıştı... O artık Avrupa seyahatine değil, Türkiye seyahatine çıkıyor ara sıra. Oralardan buralarda bir şarkıyor, bir gözükiyor ve kayboluyor gene...

Genç gazete muhabirleri çalınmış çalınmış daha yaşlıca bir ağabeylerine yaklaştılar Mecliste... Çalınmış çalınmış, ellerindeki kartı burnuna taktılar, yaşlıca ağabeyin... Ağabey de cebinden aynı ende aynı boyda, üzerine hepsine ne karalanmışsa karalanmış bir kart çıkardı ve onlara sundu...

Bütün kartlar Gülek'tendi... Gençler biraz eksidiler. Kendilerine gönderilenin bir tercih neticesi gönderilmiş olduğuna inançları vardı. İnançların çoğu gibi bu da yıkıldı...

Gülek dostum, bir seyahate çıkmaya görsün, yüzlerce kart atmaya ihmal etmez. (Cinsiyeti olmayan kâğıdın bile fartına tahammülü yok anlaşılan!) Ben aferin derim... Çok üşenen insanım ben, üşenmiyene şaşkın bir hayranlık duyuyum...

Sinemalarda kötü yola sevk edilen çocuklar toplattırıldı..

(Gazeteler)

CHP de bir gelecek vardır... Çılenekçi partidir CHP... İçinde iyi de yıkılmaz, kötü de, bir kere tutunca!

İsmet Paşa, CHP'iller için «Müzakereci» İsmet Paşadır.

«— Efendim Lozandanberi...»

Şimdi bu müzakereciliği İsmet Paşa Turan Feyzioğlu'na kaptırdı galiba. Onun «Lozan» falan yok amma, «müzakereciliği» var...

«— İleriye atılmasını biliyor, geriye çekilmesini biliyor, darbe indirmesini biliyor, okşamasını biliyor...»

Benim bildiğim, bu yüzden bir tek toplantıdan baş alamamasıdır... Ne zaman aransa: «Efendim içerdedir, bilmem neyi müzakere ediyorlar...»

Bunca müzakerenin neticesini hiç gören oldu mu?.. Oldu diye cevap bekliyorum karanlıklardan, saklambaç oyunundaki gibi... Gelmiyor cevap!

Çıt!

Çıtılsan faydalı olur dediler, ben de çıtlattıyorum. Feyzioğlundan bahsederken aklıma geldi tekrar. Kabinenin büyük çıkmazları olacak. Bu büyüklerin yanında bir de küçük çıkmaz görüyorlar politikadan ayrılanlar: En büyük çatışma diyorlar koalisyonun dışında olan AP'yle olmayacak, Alican'la Feyzioğlu arasında olacak!

Ben söyleneni söylüyorum... Çıtılsan faydası olacak dediler... Faydasını görmüyorum ama, çıtlattıyorum işte: Çıt!..

Bu hep böyleydi :

«— Meclis bu yaz tatil yapmayacak...»

«— Ancak kısacık bir tatil yapacak...»

«— 24 günlük bir tatil...»

«— Bir aylık...»

«— Bir buçuk aylık bir tatil...»

«— E birader bu sıcakta çalışmaz kil...»

Neden daha önce aksini söylüyorlar?.. Başka sahalarda da böyle.

«— Devlet Başkanı Çankaya'da oturmayacak...»

«— Orada ancak ecnebi misafirlerini kabul edecek...»

«— Ancak gündüzleri orda...»

«— Oradan... Çıkılmayacak...»

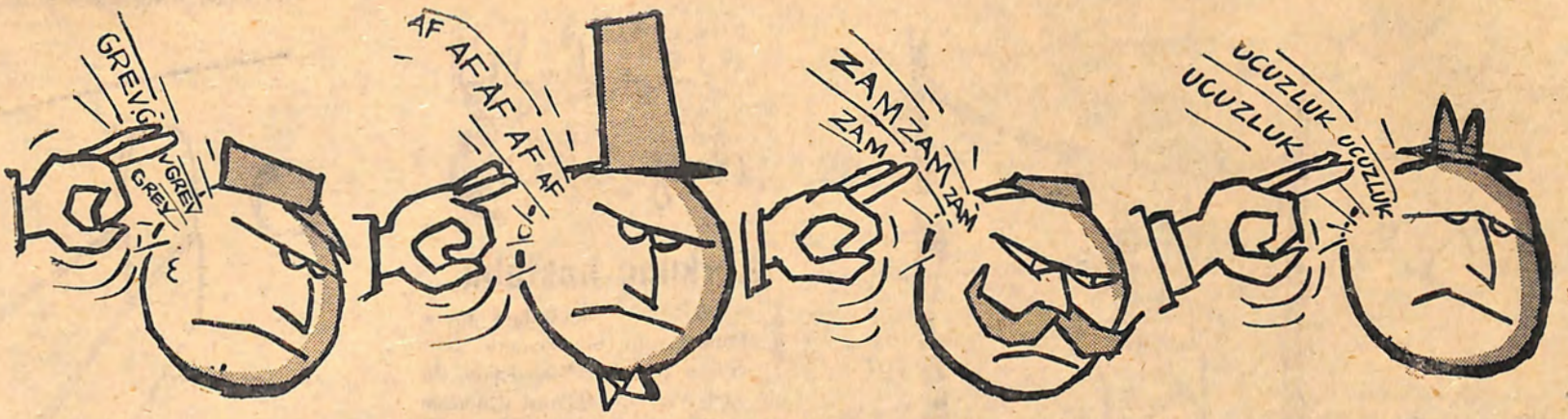
Basın hürriyeti için de böyledir: «— Gazeteciler, politikacıların yatak odalarına kadar girebilirler...»

«— Basın hürriyeti herşeyin üstündedir...»

«— Eee, bize yapıcı tenkit lâzım, yıkıcı değil...»

«— Tahriklere müsaade etmiyecemiz...»

Hep, ama hep nereden kalkıyoruz ve nereye varıyoruz... Bir kere de ters yoldan başlayıp düz yola varsak!.. Bir kere, bir kerecik!

Her kafadan bir ses!..

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 355 metre uzun dalgadan Ankara, 553 metre kısa dalgadan İstanbul radyosu!.. Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler, programımıza hoş geldiniz!

Bu haftaki programımızın ilk solisti, kartvizitindeki ünvanlarının sayısız kartvizit çerçevelerinden taştan sevimli halk türkülerini san'atkârı Fahrettin Kerim Gökay!

Doktor, Profesör, Yeşilay Derneği Başkanı, Milletlerarası Psiko - Patolojik Konsey Reisi, eski İstanbul Valisi, eski Büyükelçi, eski Yassıada sanığı, yeni İmâr ve İskan Bakanı, popüler san'atkâr Fahrettin Kerim Gökay'dan yanık bir İstanbul türküsü dinleyeceksiniz:

İstanbul yolunda bir küfe üzüm,
Aklıma geldikçe kan ağlar gözüm,
Seneler geçse de değişmez özüm,
Ne var ki ağzımda diller değişti!

Dağıldı hedefim, kayboldu gayem,
Anlaşılmaz oldu artık kinayem,
İsviçre'de kaldı sefirlik pâyem,
Virajlar değişti, yollar değişti!

Bütün maçlar bitti, paydos oldu lig,
Ne doktorluk kaldı, ne de valilik!
Politika başka çeşit delilik!
Ellerimi sıkan eller değişti!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Günümüzün ikinci solistini mikrofona dâvet etmeden evvel bu çok yönü sanatçımızı çeşitli özellikleriyle sizlere tanıtmak istiyoruz: Memleket hizmetine öğretmen olarak atılmış, sonra çocuk yayınlarıyla ilgilenmiş, daha sonra editör, yazar, magazinci olmuş; eski Köylü Partisi Genel Başkanı, eski C.K.M.P. Genel İdare Kurulu üyesi, eski Adalet Partisi Yardımcı Başkanı, gür sesli san'atkâr Tahsin Demiray karşınızda!..

Ömrümün koltuksuz geçti baharı,
Neyleyim baharı gülsüz olunca.
İnsan hem kovar, hem de ahırlar,
Parti, liderinden öksüz olunca!

İnönü elinden feryâd-ü zârım,
Şu nankör dillerden ben de bızarım.
Ruhum âzad olur belki mezârım,
Kadillaklar geçip dümdüz olunca!

Diyorlar ki: Tahsin döner bu âlem,
Gönder dostlarına bir karton «Salem»
Senden Başvekillik bekler elâlem,
Bu uzun geceler gündüz olunca!..

Tahsin Demiray'dan sonra stüdyomuzun mikrofonunu, hikâyesi dillerde, mektupları ellerde dolaşan ünlü ses ve saz san'atkârı Yassıada'lı Altay Ömer Egesel'e bırakıyoruz.

Telefonun tellerine kuşlar mı konar
Herkes sevdiğine anam, böyle mi yanar?
Gel yanıma, yanıma da yanı yanı başıma,
Şu devrimde neler geldi garip başıma!

Telefonun tellerini arşınlamalı,
Jarse külot çalanları kurşunlamalı!
Gel yanıma, yanıma da yanı yanı başıma,
Şu basın'da neler geldi garip başıma!

Telefonun tellerinden haber çalmır,
Postalardan gizli gizli mektup alınır!
Gel yanıma, yanıma da yanı yanı başıma,
Şu dilimden neler geldi garip başıma!

Bu haftaki özel programımızın sürpriz san'atkârı, Yassıada'daki tanıklığından daha fazla aktüel olaylara karışan ismiyle ün yapan genç ve zarif telefon memuresi Ayten Aktural!..
O da size mini mini bir halk türküsü okuyacak:

Karşıda kuzu otlar,
Pike yapar pilotlar.
Senatoda dolaşır,
Jarse jarse külotlar!
Oy anam anam anam,
Buna nasıl dayanam?

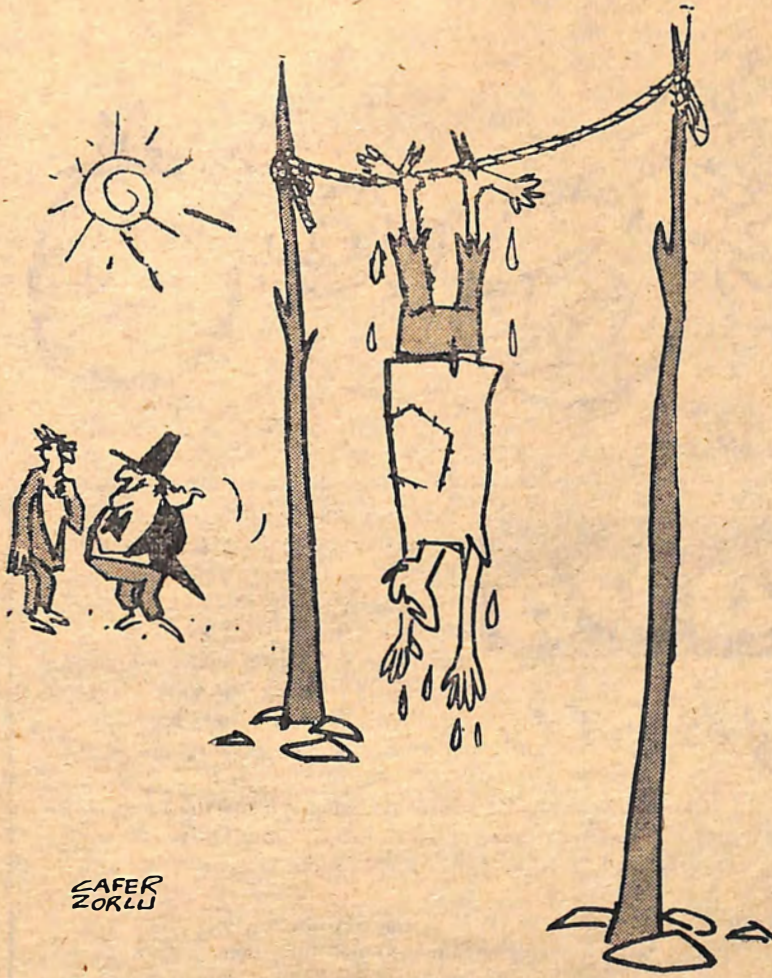
Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu haftaki özel programımız da burada bitiyor. Gelecek programda tekrar buluşmak ümidiyle hepinize hayırlı akşamlar, hayırlı sabahlar!.. Hoşça kalın!..

Takdim eden :
Sibel MELİŞ

Belediye sineklerle savaşıyor. (Gazeteler)

— Heey sinekler bu tarafta!

— Biz, bu memlekette işsizliği kurutacağız!..

Bize göre

Geçenlerde İzmir'e balayını geçirmeğe gelen Avrupalı bir genç çift, tam dokuz buçuk saat gümrükte bekledikten sonra geri dönmüşler.

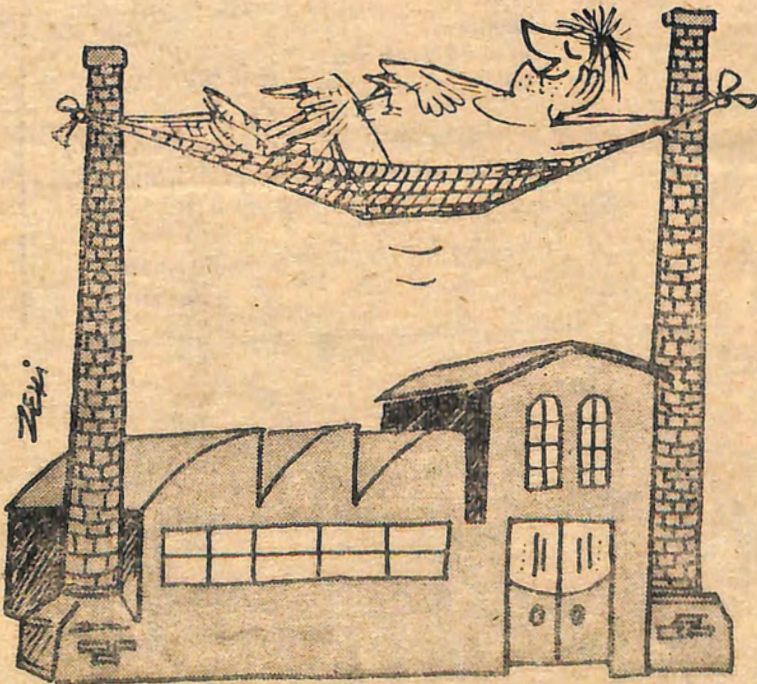
Balayları zehir olmuş ve kendilerine memleketimizi öven seyahat acentesini gider gitmez dâva edeceklerini söylemişler. Bu bililir!..

Yeniköy'deki Sait Halim Paşa

yalısını, geçen yaz onbin dolara Ortadoğu prenslerinden biri kiralamıştı. Öylesine memnun olmuşlar ki, bu yıl da onbin dolar sayıp kalabalık harem kafiyesiyle yalıya tekrar şeref vermişler. Bu da ikiii!..

Şimdi, birinci olayla ikinci olaya bakarak kararımızı verebiliriz: Kimler bize göre turisttir!

İşçilere ev yaptırılacak. (Gazeteler)

YAZISIZ

ŞEYTAN diyor ki

Korkunç hastalık!

STATİSTİĞİ bir ihtisas merakından milli bir hastalık derecesine çıkartan Amerika'da, deniz erleriyle bir çağrışım denemesi yapmışlar. Hepsine teker teker be-yaz bir mendil göstererek:

— Bu size neyl hatırlatıyor? diye sormuşlar. **Kimli:**

— Annemin göz yaşını, demiş.

Kimli:

— Ayrılığı.

Kimli:

— Nezleyi.

Yalnız bir tanesi:

— Kadını, diye cevap vermiş.

Pek ilgilenmişler bu cevapla:

— Allah Allah, neden kadını hatırlatıyor sana mendil?

Er:

— Bana her şey kadını hatırlatır da ondan, demiş.

Yeni dünyanın nükte edebiyatında bir tebessüm olan bu fıkra, bizim toplumsal bir gerçeğimizdir.

Kadın özlemleri, kadın doyumsuzluğu, aşksızlık...

Kasaba lokantalarında içilen rakılarda onun hayali, öğrenci yurtlarındaki kâbuslu rüyalarda onun iktirası vardır.

Çamlıca tepesinde bir sevgiliyle elele dolaşmaya kalkınca, bin imdat nağrasına kulağını kaşıyan jandarma, kan ter içinde üzerinize gelir.

Polis hemen her şikâyet:

— Benim bölgem değil, der de, yalnız zina baskınına şapkasını almadan koşar.

Çuyluda duran bir araba, sinek çeken reçel tabağı gibi nerden bittiği belli olmayan gözleri kaymış bir takım insan döküntüsünü derhal oraya toplar!

Türkiye'ye gelen bir turist bundan bir müddet önce yayınladığı notlarda şöyle diyordu:

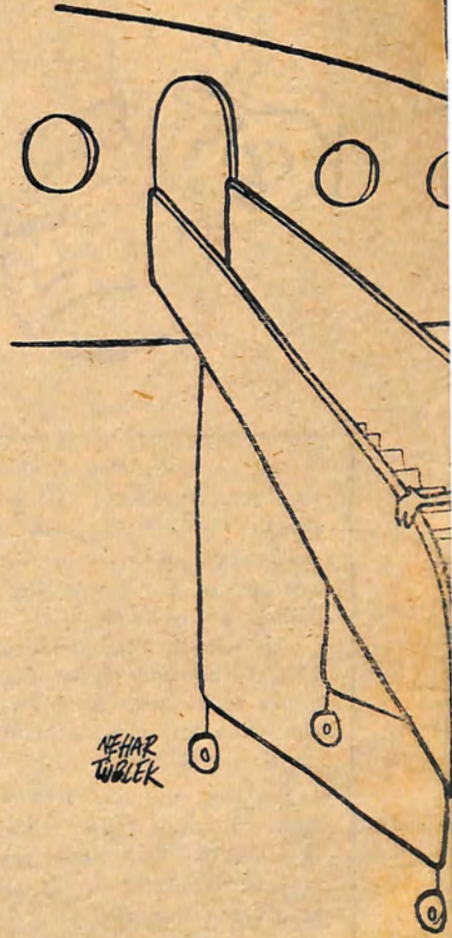
— Türkiye'de oteller katolik manastırlarından beter. Karımla indigimiz yerde bizden evlilik cüzdanı sordular. Böyle bir soruyla karşılaşacağımız hiç gelmemişti aklımıza. Yüzüklerimizi gösterdik, çocuklarımızın resmini gösterdik, para etmedik. Otelci inatla başını sallıyor:

— Bir odada kalamazsınız, di-yordu.

Çaresiz onbeş yıllık karımla ayrı ayrı odalarda yattık. Ve öyle kızdık ki otelciye, kendisinden geceleyin lāvaboda huş aldık.

Eyüp'teki topal leyğün dahil te-cavüze uğradığı bu memlekette, ihtilâllere sebep olmuş hırsızlıklar, bir burun kıvrışının rahatlığında affedilir de, parkta öpüşen çift affedilmez.

Şoförleri, bekçisi, komiseri öpüş a-leyhtarlığının gönüllü üyeleridir.

— Öpüştünüz ha, yürüyün kara-kola.

Erkek şaşırır, rica eder; kız korkar, ağlar.

Ve hangi barbar kompleksin krizleriyle titredikleri belli, dili iki yüz kelimelerin içinde dönen kafalar, keyiflene keyiflene bu tabloyu içlerine sindirirler.

Demokrasi diyoruz ya, bir kadının tek başına parkta oturup kolay kolay sigara içemediği bir bünyede boy verip serpilmesi bir hayli güçtür onun.

Kadın açlığı bir ejderha pençesi gibi ruhları kanatmada. Sevişenlere duyulan hırs, Gayya kuyusunda keçicilik eden zebanilere duyulmuyor.

— Aman karıcığım, ne ya-

ÖBÜR Sosyete

C AMAŞIRCI Fatma hanım bugünlerde pek neşeli. Orman muhafızı olan damadı Recep ile kızı Zarife, Çemişgezek'ten döndüler. İki aydır balayında bulunan yeni evliler, dönüşte Fatma hanıma çeşitli hediyeler getirdiler. Fatma hanımı en sevindiren hediye Zarife'nin iki ayda burnuna çıkan karnı oldu. Onu ben bülyüteceğim, diyor.

★

Barbut Hilmi evvelsi gece Tophane hamamında etrafındakileri kırıp geçiriyordu. Bir ara elindeki şarap şişesini şehrimizin tanınmış külhanbeyi Haraç Hasan'a uzatarak: «Hasancığım, içelim de açılalım...» diye bağırdı.

★

Camgöz Mustafa Ankara Bahçelievler semtinden yürüttüğü çeşitli eşyayı İstanbul Bitpazarında sergiledi. Sanatçının gümüş takımları bilhassa ilgi görüyor. Sergi her gün (pazar hariç) 18.00'e kadar gezilebilir.

★

Bu pazar Florya plajları neşeli gruplarla doldu taşı... Mayo hırsızı Lâsteks Turi ile arkadaşları kumlara yüzükoyun yatanlar arasındaydılar. Partial Ömer'in bu yaz da titizliği üzerinde. Plaja her gidişinde beraberinde bir kova bir de faras götürüyor. «Kovayı ne yapıyorsun?» diye soranlara gülererek «Ayağımı sokuyorum...» cevabını veriyor. «Ya farası?» diye soranlara ise «Kumları süpürüyorum içine...» diyor. Kum dedim de aklıma geldi. Çiçekpazarında seyyar traş bıçağı satan tanınmış iş adamlarımızdan Şakir Çeneyekuvvet'in genç ve güzel karısı Huriser de pazar günü Florya'daydı ve bir arkadaşına şöyle diyordu: «Yörükali Plajına bir hal olmuş kardeş. Senelerdir kumlarında oynar durumuma başıma en ufak bir şey gelmiş değildir. Fakat bu yaz kumsal çöpten geçilmiyor. Ayaklarım harap oldu... Şakir'le ikimiz artık Florya'yı tercih ediyoruz.

★

Nursel Panjur'u bu sezon yetmiş iki filmde birden seyredeceğiz. Genç yıldızımız halen başrollerini Günser Azsoy ile Gergin Koruk'un kavgaya dönüş paylaştıkları «Seyetsek de Olur Seyretmesek de» adlı kordelâda fîng atıyor. Geçtiğimiz hafta filmin harici sahnelerini çekmek üzere Silifke'ye giden Yerİndesay Film'in rejisör, operatör, senarist ve prodüktörü Rıdvan Yerİndesay, Nursel Panjur için: «Göreceksiniz Nursel ileride Türkiye'nin en aranan kadını olacak. Onu özel metodlarıyla bizzat yetiştiriyorum!..» diyor.

★

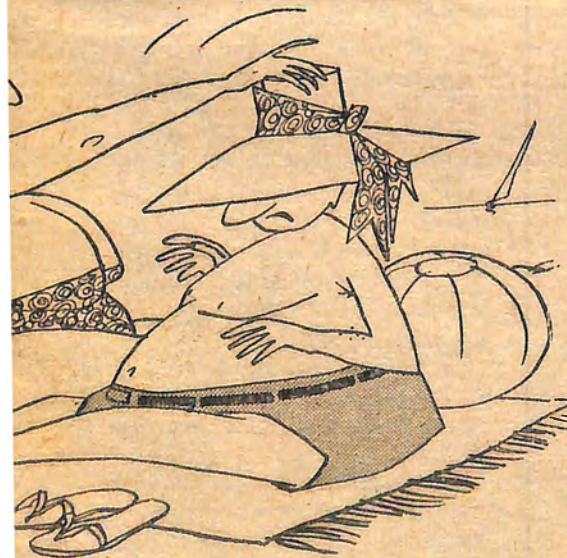
tır!..

Bu ne namus titizliği, ne din kaygusu, ne ayıp hassasiyeti... Bu düpedüz dovumsuzluğun yarattığı seksomanyak bir çıldırma.

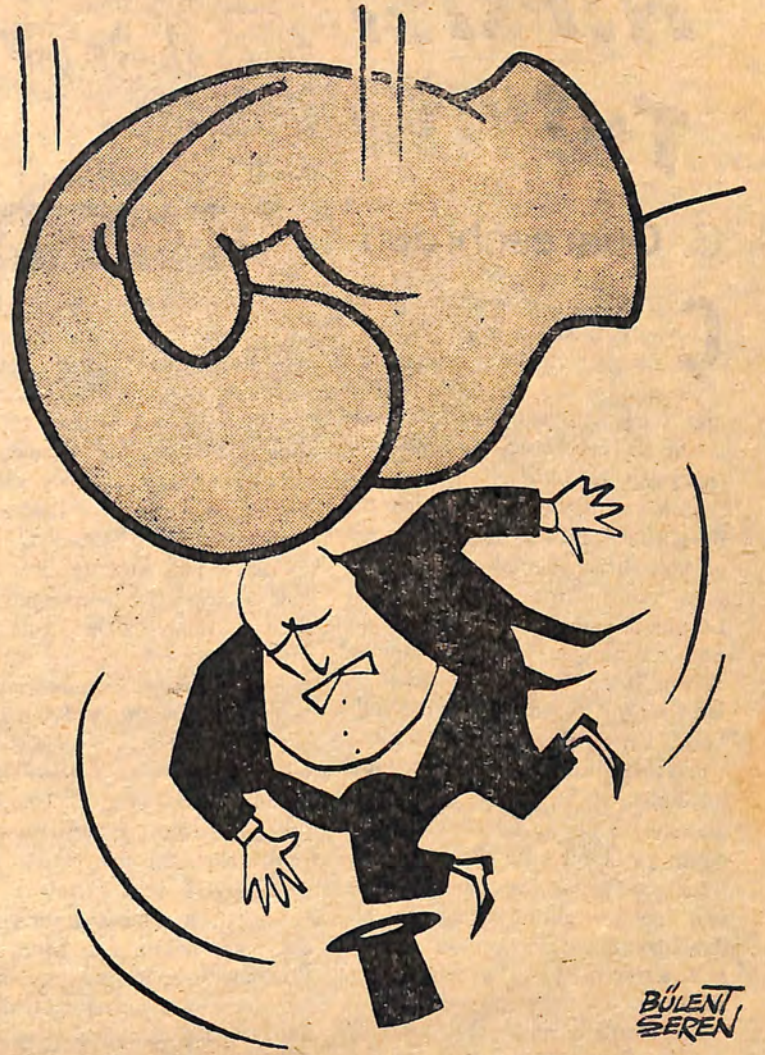
Süte su karıştırırken mevcut olmayan namus ile akşam saatlerinde İstanbul'un kuytu semtlerinde kimsesiz çocuk alıp satarken ortaya çıkmayan din kaygısı ve leyleklere tecavüze kalkarken unutulmuş ayıp, iki nişanlının yanyana dolaşmasına şahlanıyor.

Bu hastalığı tedavi edemediğimiz müddetçe medeniyet kelimesini iptal ederek hudutlarımıza mânen dikmiş olmanın işkencesini çekmiye devam edeceğiz.

ŞEYTANÇEKİCİ

orsun?.. Bu senin şapkan!..

BÜLENT
SEREN

«Sen kim gelesin meclise hiç yer ni bulunmaz?»

«Baş üzre yerin var!»

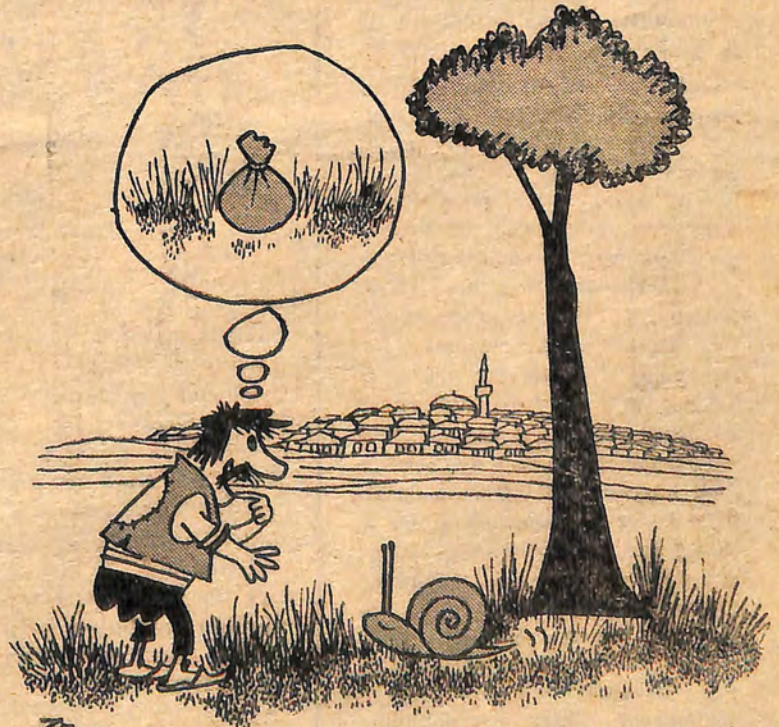
Şoför muavini Şerafettin son bir aydır Elmas adında bir esmer güzeli ile dolaşıyor. Hemen her gün Tophanedeki Amerikan pazarının karşısına düşen parkta sevgililer akşam simitlerini başbaşa yiyorlar. Kazan kulbu kaşları ve burnunun tepesindeki şarık çibani ile Elmas, parkın sevilen simaları arasına girmeyi başardı doğrusu.

Koltuk

Cemal Şahin isminde bir genç, evet hem de genç, geçen gece arabaya vapurundan bir tahta koltuk çalarken yakalanmış!

Zavallı delikanlı, cezaevini boylayacak şimdi... Çaldığı koltuk Bakanlık koltuğu değil ki cezasız kalsın!

Sümküklüböceklerimiz Avrupa'da çok para edivor. (Gazeteler)

ZEN

YAZISIZ!..

Hırsızı Tutun!

Çeviren:

ERGİN ORTAÇ

G. Guareschi'den

ÇOĞU zaman güzel bir kadın karşısında erkek, dişiliğin câzibesine kapılır. «Kendinden geçmenin bu hoş ânı,» erkeğin, kadına karşı olan zaafından gelir. Kadınlar da erkeklerin bu zayıf tarafını gayet iyi bilirler.

Ama karım, bende biraz değişiklik görünce, meselâ beni dalgın veya konuşurken kendisini dinlemediğimi sezince: «Giovannino, yine aklın başka kadınlarda...» diye söylenir zannetmeyin. Hayır, hayır!... Karım, beni kendimden daha iyi tanır. Şöyle başını iki yana sallıyarak iri, siyah gözleriyle yüzüme bakar: «Giovannino, yine bir icat düşünüyorsun?...» diye mırıldanır. Makinelere ne kadar düşkün olduğumu gayet iyi bilir çünkü. Turistlerin gezdikleri memleketlerde her yeri, her şeyi görme merakı ne kadar tükenmezse, benim de makinelere karşı merakım o kadar sonsuzdur.

Geçenlerde yeni bir otomobil almıştım. Otomobil hırsızlığı da çok artmıştı o sıralarda. Arabamı ne zaman evin önüne park etsem içim bir türlü rahat etmiyordu. İçim korku dolu her dakika balkona fırlıyor, arabamın yerinde durup durmadığını kontrol ediyordum. Yemek yerken ikide birde kalkıp balkona koşmaktan lokmalar boğazıma diziliyor, geceleri gözümde uyku girmiyordu. Buna karşı bir çare bulmalıydım... Düşündüm taşındım, «öyle bir mekanizma kurmalıyım ki, bu hem otomobilimin, hem de kanunun bekçisi olsun!» diyordum. Yâni otomobilim, kendiliğinden: «Tutuuuun... Hırsızı tutuuuun!..» diye haykırmalı, onu ele vermeliydi.

Uzun deneyler sonunda nihayet projemi mükemmel bir şekilde gerçekleştirmiştim. Küçük bir motor, bir ses alma cihazı ve ufak bir hoparlörden ibaret makineyi güzelce karoseriye yerleştirdim. Bir düğmeye dokunulunca motor harekete geçiyor, arabadan, «tutuuuun... Hırsızı tutuuuun!..» diye sesler çıkıyordu. Öyle bir teşkilât kurmuştum ki, otomobilimi değil çalmak, yan gözle bakmağa bile her babayığit cesaret edemezdi artık... Yalnız mekanizmayı harekete geçirecek düğmeyi nereye koymalıydım?... Bunu bulmam da o kadar zor olmadı... Hırsız arabayı kaçıırken oturacaktı elbet! Oturunca da düğmeye dokunacak, mekanizma işleyecekti...

Herşey hazır!... Denemeyi yapabildim artık... Arabama kötü niyetle bakamıy hırsızlık hislerini kamçılamak için, otomobilimin pencerelerini de açık bıraktıktan

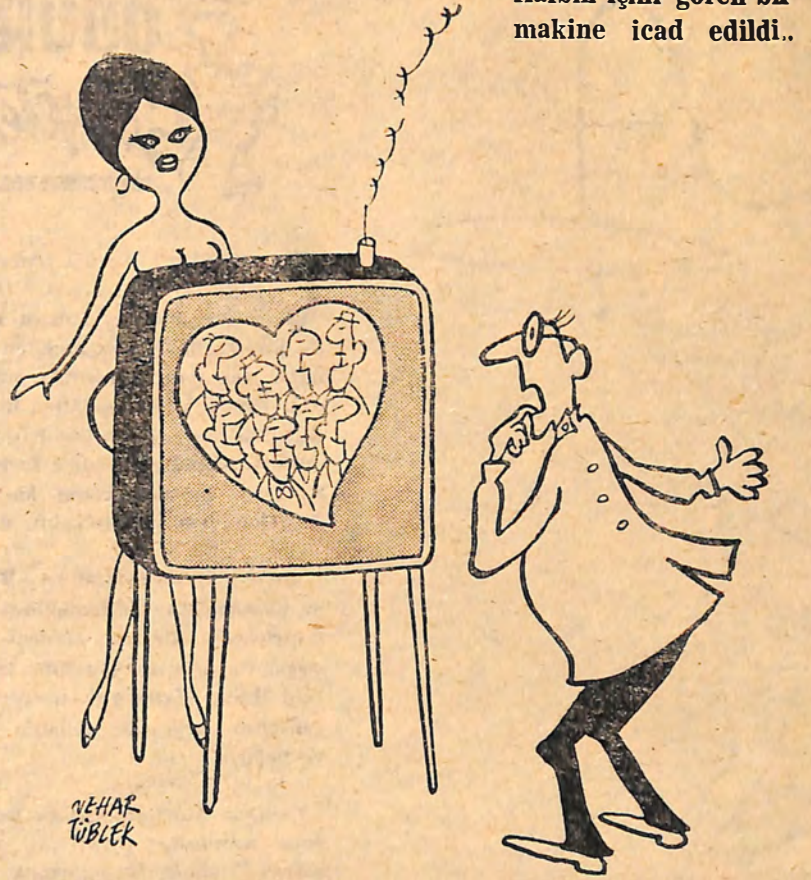
sonra oturduğumuz kata çıkıp tuzağa düşecek avı pencerede beklemeye başladım. Aradan henüz on, onbeş dakika geçmişti ki, bizim arabadan: «Tutuuuun.. Hırsızı tutuuuun!» diye sesler gelmeye başladı.

Aşağıya ininceye kadar halk otomobilimin etrafını sarmıştı bile... Kalabalığı yarıp arabamın yanına varınca bir de ne göreyim?... Bir sokak köpeği açık bıraktığım pencereden arabaya girip kurulmuş mu!.. Tuuu!.. Bu kadar emek verdiğim kanunun bekçisi, adaletin pençesi bu büyük icadım böyle bir fiyaskoyla mı neticelenecekti?... Kalabalık da gittikçe artıyor. Her kâfadan bir ses çıkıyor. Ama çoğunluk gülenlerde... Kimisi de «Bu da yeni bir reklâm usulü olsa gerek!» diye ortaya parlak fikirler atıyor.

Köpeği, ite kaka arabadan savdık ama, bununla iş bitmedi ki... Kalabalık trafiği tıkamış, otomobiller durmadan korna çalıyor. Polis damlamadan arabaya atlayıp uzaklaşmaktan başka çare yok.

Tam otomobile bindim gaza basacağım, bizim mekanizma yine haykırmağa başlamasın mı?... İlah Allah kahretsin!... Bu sefer tuzağa kendi elimle düşmüştüm... Acelemden emniyet düğmesine basmayı unutmuşum.

Köpeklerin havlaması, kalabalığın gürültüsü, korna sesleri, hepsi bir-

YAZISIZ!..

birine karışıyor... Kulaklarım uğulduyor, başımdan aşağı sanki kaynar sular dökülüyor. Gaza nasıl bastığımı hatırlamıyorum bile... Nihayet, «Dompiazza» da ayılır gibi oldum. Biraz kencime geleyim diye bir şey içmek için arabayı park edip «Vittorio Emanuele» caddesindeki pastahaneye girdim. Aksilik bu ya, pastahanede tek boş yer yoktu bu sefer... Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki tanıdık bir sesin, «Signor Giovannino, Signor Giovannino!..» diye seslendiğini

duydum. Baktım yakın bir hanım dostumuz... O da herhalde benim gibi yer bulamamış olacaktı...

«— Arabam şurada... Hadi gelin de başka bir pastahaneye gidelim..» diye teklifte bulundum. «Bu tesadüfe sevinmiştim, biraz konuşurum da açılırım» diye düşünüyordum.

Otomobille henüz birkaç yüz metre ya gitmiş ya gitmemiştik, evvelâ hafif bir cızırtı sonra da, «Tutuuuun, hırsızı tutuuuun!..» diye bizim makine yine coşmaz mı... Aman, eyvahl!... O düğmeyi açtım, ötekini kapadım, başka birini çektim, aah.. Ne yapsam nafile. Susmak bilmiyor hınzır... Birkaç saniye içinde binlerce kişi arabamın etrafını sarıverdi. Kadın utancından kıpkırmızı kesilmiş, hüngür hüngür ağlıyor... Başıma gelen bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de bizim aile dostu hanımın tokatı «şraaak» diye suratımda patlamaz mı!... Artık makinenin krizleri bana da sirayet etmişti... Her tarafım sinirden irtir titriyordu. Kalabalık da gittikçe artıyor... Bizim âlet kontak yapmış, durmadan bar bar bağıyor. Ve batarya tükeninceye kadar da mübarek susmayacak.

Biraz sonra canavar düdüklerini öttürerek itfaiye göründü. Kalabalıkta bir çözülme oldu. İtfaiyeciler sesi ört bas etmek için kum torbalarını otomobilimin üzerine yığıdıkları halde yine de ses, «Tutuuun.. Hırsızı tutuuuun!..» diye boğuk boğuk haykıyordu.

Bu hâdis, bana bir ders mi oldu sanıyorsunuz?... Ne gezeer!... Parlak icatlarıma esiri olmuşum bir kere...

Ne zaman şöyle gözlerimi kısıp uzaklara dalecek olsam, karım endişeyle, «Giovannino, yoksa yine mi bir icat peşindesin?...» diye sorar.

Simetrik şiir

— Yapma!.. diyordun.
Gözlerin gözlerimi ylıyordu.
— Bırak!.. diyordun,
Tırnakların avuçlarıma batıyordu.
— İstemem!.. diyordun,
Göğsün istekler içinde kabarmıştı.
— Ben bildiğin kızlardan değilim!.. diyordun.
Doğruydun.
Bildiğim kız olsan sataşır mıydım?
— Olmaz!.. diyordun.
Oldu işte!..

Şimdi rollerimiz değişti:
Yakamı bırakmıyorsun.
— Yapma!.. diyorum.
Tırnakların avuçlarıma acıtıyor...
— Bırak!.. diyorum.
Göğsün istekler içinde olsa da
— İstemem!..
Ben bildiğin erkeklerden değilim!
Usanırırım birkaç sevişte...
Boşuna üzme tatlı canımı, olmaaaaz!
Olmaz işte!..

Şemsi BELLİ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Delilik!

Genç adam yemekten sonra gazetenin hayli meraklı ve heyecanlı kısımlarına dalmıştı. Fakat karısı ortalıkta hüküm süren bu ciddi ve sessiz havadan memnun değildi. Hem bugün çok heyecanlı bir aşk romanı da okumuştur. Yavaşça kocasının dizlerine oturdu, boynuna sarılıp mırıldanmağa başladı:

— Benim, tatlı kocacığım; bu güzel kulaklar, bu tonton ağız, bu nonoş burun kimin söyle?

Adamcağız aynı tatlılıkla cevap vermedi:

— Senin karıcığım, hepsi senin biliyorsun! dedi.

Fakat genç kadın kedi gibi sokulmağa devam ediyordu:

— Peki beni eskisi kadar seviyor musun acaba?

— Elbette, senden başka kimseyi sevmedim cankom!

— Ah yalancı; söyle o halde, ben ölürsem ne yaparsın?

Koca, sesine teatral bir ağırlık oturtarak cevap verdi:

— Deli olurum karıcığım, deli olurum!

— Öyle mi? Bak bu cevabına memnun oldum, korkuyordum zira...

— Korkuyor muydun? Neden?

— Ben ölürsem başka biri ile evlenirsin diye hayatım...

Koca o zaman yeniden gazetesini alarak:

— Öyle mi? dedi. Deli olurum dedim ama, o kadar da değil karıcığım....

Psikanalizi!

Freud'cu meşhur bir doktora bir hasta müracaat eder:

— Doktor der; beni hatıralarım hasta ediyor!

— O halde, diye cevap verir doktor; sizde hatıra hastalığı var!

Hasta o zaman büyük bir dehşete kapılır:

— Neel! Demek bende hatıra hastalığı var?

CEHALET

Küçük oğlan babasına sordu: — Babacığım en yakın yıldız bizden ne kadar uzaktadır?

Baba epey düşündükten sonra itiraf etti:

— Korkarım ki bilmiyorum oğlum...

— Hıh! dedi, küçük oğlan; senin bu cehaletin yüzünden ben yarın kimbilir ne kadar azar işiteceğim...

— İş saatleriniz şöyle: Sabah 9 dan 12 ye kadar... Öğle, 14 den 18 e kadar... Ve gece sabaha kadar!

EZELİ DERT!

Doktor can çekişmekte olan hastanın üzerine eğildi ve yanbaşımda duran kocasını sordu:

— Çoktan beri mi bu durumda?

Acam omuzlarını silktili:

— Evlendiğimizdenberi!..

Sihirli İkirdi!

(Fikir hürriyetinin baskı altında tutulduğu yerlerde insan zekâsının daha parlak ve keskin olmaya başladığı tecrübe ile sabittir. İşte Demirperde gerisinden gelen fıkralardan bir tanesi:)

Macaristan'da bir Sovyet görevlisi trende seyahat etmektedir. Tren yolun ortasında birdenbire durur. Rayların üzerine çıkmış bulunan bir inek pervasızca trenin yolunu kapatmaktadır. Sovyet görevlisi ziyaretçi .renden iner, ineğe yaklaşır ve kulağına bir şeyler söyler. ve inek şeytan görmüş gibi kaçmaya başlar. Yol açılır.

Trene dönen Sovyet görevlisi ne yanında seyahat eden Macar sorar:

— Hangi sihirli ikirdiyi söyledin de ineği böyle kaçırdın yoldaş?

— Ooo! Çok basit. Yolu açmazsan seni kollektif çiftliklerden birine gönderirim dedim!

At adam!

Kadıncağız ruh doktoruna hâretle kocasının halini anlatıyordu:

— Doktorcuğum, kocam kendini at olmuş zannediyor; bir görseniz durmadan evin etrafında tırıs kalkarak koşuyor, arpadan başka bir şey yemiyor, biraz kızarsa müthiş bir sesle kışkırıyor...

Doktor biraz düşündü:

— Kocanızın hali mühim; iyileşebilir ama bu biraz zaman ister. Bana itimat etmeniz şart!

— Elbette doktorcuğum; onu tamamen sizin tedavinize terkediyorum; yalnız şunu söylemeyi de unuttum, tedavi için belki size faydalı olur bu husus. Kocam şimdiye kadar üç manialı yarışta birinci geldi.

Evlilik!

Hector yeni evlenmişti. O akşam heyecanlı karısına sarılmak istediği zaman, müthiş bir itirazla karşılaştı. Karısı fena halde utanıyordu ve kaçınıyordu:

— Hector, biraz kendine hâkim olsan, ayıp değil mi?

— Fakat neden ayıp olsun, artık evlendik. Hem sen nişanlı iken bana daha müsamahakâr davranırdın, şimdi ise...

— Evet Hector, o zaman öyle idi, ama şimdi unutma ki evli bir kadınlım!

Gelecek Sayımızda 5 Renk — 20 Sayfalık AKBABA ALBÜM İLÂVESİ

5 Renk
20 Sayfa

PARASIZ

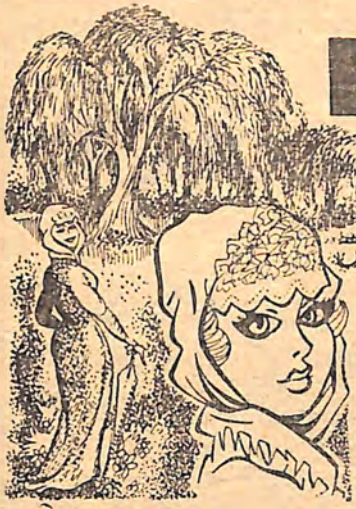
✳ Akbaba, sevgili okuyucuları için 20 sayfalık, 5 renkli bir Karikatür albümü hazırladı.

✳ Bu albümde en sevdiğiniz karikatüristlerimizin Plâj ve yaz karikatürleri toplanmıştır.

✳ Bu 20 sayfalık ilâveli sayı her zamanki tirajımızdan bir misli fazla basılacaktır.

✳ Bu ilâve para ile satılmıyacak ve sevgili Akbaba okurlarına bedava hediye edilecektir.

Şimdiden bayinize ısmarlayınız!

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 30 —

— Süsünü, tuvaletini tamamla, ligolte gömleğini giy, seraserpe, karyolana yat. Teleme peynirleri gibi vücudunu göster, edalı edalı süzül, nazlı nazlı ah, of et. Doktor o halde seni görsün, akı bilmem nesine karışıp büsbütün aklı başından gitsin... Bir taraftan da, ağzından lâf kaparız, ne sebebe kalantorlaştığımızı, hangi dağda kurt öldüğünü anlarız... Ne duruyoruz, yarından tezi yok, bu işi yapalım.

Kanarya haklı; bu plân fena plân değil. En kolay, en kestirme yol.

Ayşe hanımın içi ferahlamış, yüzü gülmüştü. Neşesinden bir gazel bile tutturmuştu.

Hasip paşanın bohçacı hanım bu gün gelecekken bilmem neden görünmedi. Bir kere isabet ya... İnşallah bir daha adımını atmaz.

Hasip paşa gözünün önüne gelir gelmez bütün tüylerim diken diken oluyor. Düşünüp taşındım. Karun hazinesine garketse bu kakavan yutulur şey değil...

Bugün Abdülgaffar ağa da meydana çıkmadı. Evde yoklar, haberine Ebuzarif bey mutlaka kızmış olacak...

18 Mayıs

Eniştenin yüzünü görmüyoruz. Sabahleyin erkenden gidiyor, gece yatsıdan sonra gelip odasına giriyor. Arada bir de taşlığa çıkıp, bize işittirmek için, bağıra bağıra söyleniyor.

Güya bizimkisi, nimetnaşınaslık, döneklık, kalleslikmiş. Molla beyden parayı çekmişiz, avuç dolusu lirayı cebe atmışız, fistanları, falan fıstıkları tamamlayıp donandıktan sonra, avucunu yala der gibi yüz çevirmişiz.

Enişte, istediği kadar nefes tüketsin, hepsi bir kulağımdan girer, öteki kulağımdan çıkar.

Şeytan diyor ki, artık illallah deyip ağzını aç, hacivat bozuntusunu evden büsbütün dehle...

Enişte diye el üstünde tutup her martavahna kafa sallıyorsak, asıl eniştem değil a; dızdığının dızdığı, dış kapının mandalı...

Bu akşam doktor geleceği için Agavni'yi erkenden camasırılığa sok-

Ayşe hanım, ipek gömleğimi, su-ra donumu, dantelli mendillerimi kendi eliyle ütiledi.

Hamama gidip beş altı sabun sürseydim cildim daha yumuşaya-caktı fakat vakit yok.

Maltıza gaz tenekesini koydum. Temiz pâk yıkandım, keselendim; mis sabuniyle de sabunlandım.

Agavni, beyazları bahçeye astığı zaman, deli İbrahim geçiyormuş; gene para diye tuttururken Agavni: (Hanımlar evde yok!) diye atlatmış.

Ben yıkanırken, Hasip paşanın bohçacı da gelmiş. Onu da, (hemşiresi iyileşemedi, taze de dönemedi) diyerek Kanarya savmış.

Bugün sofraya bile oturamam. Yemek düşünecek kimin vakti var? Eniştenin odasında beş, altı çirozla biraz kaşar peyniri ve yeşil zeytin bulduk. Ayak üstünde safrâ bastırdık.

Her tarafı sıkı sıkı süpürttüm; yatak odamın camlarını, çerçevelerini sildirdim; seccadeleri, cicimle-ri silktirdim.

Karyolamı öyle bir düzelttik ki

sormayın. Yatağım gelin yatağından farksız oldu.

Gezi kaplı yorganı, kuştüyü vasıtları, sırmalı kırlantları koyduk Duvar tarafına, ipek Kayseri seccadesini astık. Ayşe hanımın, kuşdili, antika bastırmalı çevrelerini seh-palara örttük.

Ali Mehmet beyin çerçeve içinde, büyükçe bir resmi vardı. Bunu, karyolanın başucuna asmak pek muvafık olacaktı. Kanarya, sandığı altüst edip buldu.

Aksiliğe bakınız, fotoğrafın gözle-rine iğneler batırılmış, çenesine, mürekkeple koskoca bir sakal yapılmış... Bu da kimin marifeti bilmem ki...

Doktorun (kabine) bir fotoğrafını buldum, fakat onunla da Agavni mangal mı yelpazelemiş nedir, her tarafı kavruk.

Konsolun üstündeki Tayfur'un resim çerçevesine babaminkini, duvardaki birkaç ahbap fotoğrafının yerine de, Kanarya'nın, eniştenin, merhum dayımın resimlerini koydum.

Bu işler bitinceye kadar ikindi

olmuştu. Üçümüz de pek ziyade yorulmuştuk.

Sabah sabah, yıkanmanın acelesi ne idi bilmem?..

Kanarya diyor ki:

— Agavni'yi yola saldıktan sonra kiral suyu (yani kolonya) ile bir daha silin, üstüne lâvantayı serp, pudrayı sür; hemencecik yatağa girip artık kımıldama...

Agavni'ye Ali Mehmet beyin köş-künü tarif ettim, talimatı da verdik:

Haydarpaşa'ya kadar bir çekçek arabasıyla incek, oradan trene atlayıp Feneryolu'na çıkacak. Doktoru görür görmez, ayıla bayıla: (Hanımıcığım ağır hasta; kendini kaybettili, baygın yatıyor; başka doktora baktırmam, illâ ki onu isterim diye sizi sayıklıyor. Aman beyciğim yetişiniz...) diyerek yakalayıp getirecek.

Agavni kapıdan çıktı. Kolonya şişesiyle keseyi alıp aynanın önüne sandalyayı çekti. Tam silineceğim esnada ev sahibi Kâmil beyin sesi...

Kanarya: (Mutlaka Abdülgaffar ağa gelmiştir) diyerek çırpına çırpına, aşağıya bir koşuş koşuyor ki...

Kapı önüne sandalya çıkarmış, kalıp ciğarası vermiş, mangala da cezveyi sürmüş...

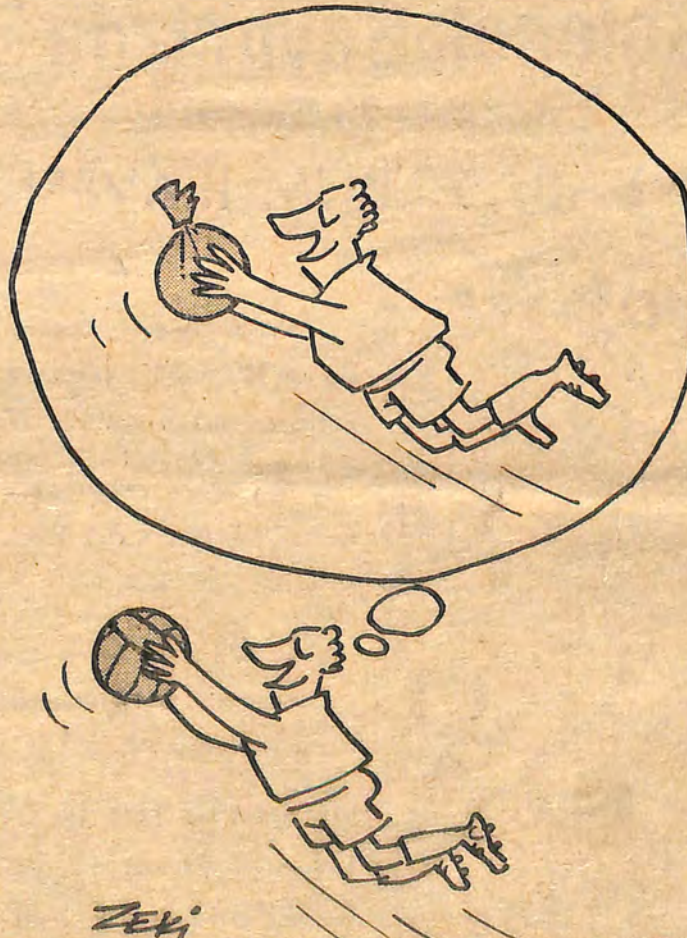
Karşımda yalvarırken nefesi nefesine yetişmiyor:

— Elmasım çocukluğu bırak, beni dinle; çöroğtu kadar hatırmı sayıyorsan şu araba iki satırcık bir şey yazalım... Yanlış anlama, senin ağzından değil, benim tarafımdan... Herifi bir müddet daha idare edelim, fellâh damarlarını büsbütün yaklandırmıyalım... Arkamızda yumurta küfesi yok a, gene dönüveririz...

Küçük bir kâğıdın üzerine, Kanarya'nın ağzından ve hareketli olarak, şu satırları karaladım:

«Yavrumun hastahğından dolayı aklımız başımızda yok. Evvelki gün aile doktorumuz Zambako paşaya gitmek mecburiyetinde kalmıştık. Paşa, şiddetli soğuk aldığını, yataktan çıkarsa tehlikeli olduğunu söyledi. Elân harareti ve ızırabı son derecedir. İstifsaınıza teşekkürler eder, arızı tazimat eylerim efendim.»

Bu de hal ve fasledilmiş de-

ZEKİ

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

YARINKİ DÜĞÜNÜN
ESRARINI ARTIK
ÖĞRENİRİM...

20

20

MİKAELLÄ'NİN TEKRAR ÇA-
BIRMASI ALFRED'İ SEVİN-
DİRMİŞ VE ÜMİTLENDİRMİŞTİ.

ALFRED'İ YİNE SALONA ALMIŞLARDI. ÖNCE MİKAELLÄ'NİN ENİŞTESİ KONUŞTU.

ANLAMAMAZLIKTAN
GELEYİM...

EY MÖSYÖ ALFRED MÜLLER...
YARIN AKŞAMKİ EĞLENCELERE
SİZ DE KATILACAK MISINIZ?..

NASIL EĞLENC-
LER EFENDİM?..

HAY HAY EFENDİM,
EĞLENCELERE BEN
KATILIRIM O HALİ

TABİİ DEĞİL Mİ YA ENİŞ-
TECİĞİM, MÖSYÖ ALFRED
MÜLLER BENİM ŞEREFİME
HEM KEMAN ÇALACAK,
HEM DE DANSÉDECEK...

MİKAELLÄ'NİN
ŞEREFİNE HA?..
BU NE DEMEK?..

NE DÜŞÜNÜ-
YORSUNUZ?..

HİÇ MAT-
MAZEL!

YARIN AKŞAM HANGİ HAVA-
LARI ÇALACAĞINI DÜŞÜNÜYOR!

ÇALACAĞIM LÂTİF PARÇA-
LARI BİRGÜN ÖNCEDEN DÜŞÜ-
NECEK KADAR ACEMİ DE-
ĞİLİM MADAM!

ELBETTE MÖSYÖ ALFRED,
ÜZÜLMİYİNİZ, MADAM SA-
RINA HER ZAMANKİ GİBİ
ŞAKALAŞIYOR SİZİNLE...

YEMekten SON-
RA ALFRED
MİKAELLÄ'Yİ
TENHA BİR
KÖŞEDE
YAKALAMAYA
ÇALIŞTI...
NİHAyet, BİR
ARA YALNIZ
KALDILAR!

RİCA EDERİM MATMAZEL,
SÖYLEYİNİZ BANA: KİM
EVLENİYOR?..

HELE BAKALIM, YA-
RIN OLSUN BİR KE-
RE, MÖSYÖ ALFRED!..

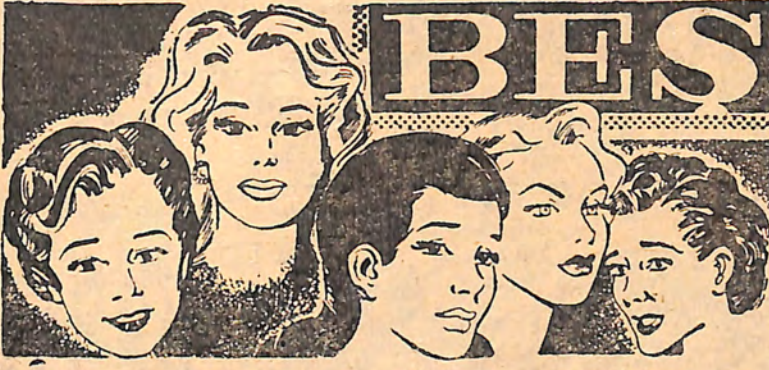
BİR...
BORU...
SESİ!?

AAA... POSTA ARABA-
Sİ GELMİŞ... BERTA!
KOŞ, BAK BAKALIM:
MEKTUP VAR MI?

BİRAZ SONRA:

VARMİŞ MAT-
MAZEL:
MÖSYÖ'YE!..

DEVAMI VAR

BES

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SUVEREN**

— 43 —

Piyas Boston'da «muvakkaten» kapandı. Artistleri New York'da oynatmanın lüzumu da yoktu. Tenkitlerin neşredildiği sabah, David de paltosunu giyip çıktı ve sekiz saat ortadan kayboldu. Gregg ne yapacağını bilmiyordu. Belki de David bir intikam meleşği gibi, Boston'un kurşunlu sislere bürünmüş olan sokaklarında dolaşıyordu. Belki de bir barda içmiş, iyice sarhoş olmuş ve sonra da bir otobüsün tekerleklerinin altında can vermişti. Otelde mi beklemeliydi Gregg? Yoksa telefon mu etmeliydi? Bar bar onu araması mı lâzımdı? Her dakika ona bir saat kadar uzun geliyordu, sonunda dayanamadı. Odaya bir pusula, aşağıya kâtime de bir haber bıraktıktan sonra sokağa fırladı. Hava buz gibiydi, sinsî sinsî de yağmur yağıyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu, fakat artık beklemeyecekti de. Belki kilometrelerce yürüdü...

Yorgun argın otele döndüğü zaman, genç adam oradaydı. Aşağıdaki barda oturmuş rejisörle konuşuyordu, halinde de hiç bir değişiklik yoktu. Gregg onun yanına koşarak; «Neredeydin?» diye haykırdı.

David biraz da hiddetle genç kıza baktı, sonra konuşmasını yarıda keserek gayet nazik bir tavırla, «Kahve ister misin?» dedi.

— «Neredeydin? Neredeydin?»

— «Bir saatten beri burada İvan'la konuşuyorum. Eğer burada oturmak istiyorsan, sus ve dinle.»

Genç adam ayağa kalkarak masanın üstüne para bıraktı. «Gidip bavulları toplamamız lâzım. Beş trenine yetişeceğiz. Gidip birini göreceğim, sonra yukarıya çıkarım.»

Gregg yalvardı. «Ne olur, ben de seninle geleyim.»

«— Ben sadece yarım saat için gideceğim. Bana bir iyilik eder, bavullarımı toplar mısın?»

«— Ne olur ben de seninle geleyim. Seni o kadar özledim ki.»

David sanki beş yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi yine şefkat ve nezaketle, «Gelmen için bir sebep yok,» diye cevap verdi. «Ben hemen döneceğim.»

«— Kimi göreceksin?»

Sanki bütün gece uyumamanın cezasını o anda çekiyormuş gibi, genç adamın yüzünde gayet yorgun bir ifade beliriverdi. Sâkin bir tavırla, «Pekâlâ,» dedi. «Sana anlatayım. Kimseyi göreceğim değilim. Sadece sokakta biraz yürüyeceğim.

Dün gece ve bu sabahın benim için ne demek olduğunu biliyorsun. Biraz yürümek ve ne yapacağımı düşünmek istiyorum.»

Gregg onun elini tuttu. «Ben de seninle yürüyeyim... Ağzımı açıp tek kelime bile söylemem.»

David elini çekti. «Bana yardım etmek istediğini söylemiştin.»

«— İstiyorum.»

«— O halde beni biraz yalnız bırak. Bazan bir insana en büyük iyiliği onu yalnız bırakmakla yaparsın.»

Gregg neşeli bir tavır takınmağa çalışarak, «Çabuk dön,» dedi. Fakat sesi titriyordu.

David ilk sevdikleriyi akşam yaptığı gibi, onun saçlarını karıştırdıktan sonra bardan çıktı. Bu şefkat dolu hareket Gregg'in kalbini eritmişti âdetâ. David'in kendisine kızmamış olduğunu biliyordu. Aynı şekilde o hareketi hatırlayarak, dört duvar arasında odada oturamayacağını da anlıyordu. Çantasını kaparak, genç adamın peşi sıra bardan çıktı. Paltosunun önünü kapamayı bile düşünmedi.

David yakasını kaldırmış, ellerini de cebine sokmuştu, süratle yürü-

mekteydi. Gregg de çabucak ilerledi, David köşeleri dönerken onun kendisini görmemesi için kenara bırakılmış olan otomobillerin arkasına saklanıyordu. Genç adam gayesiz bir şekilde ilerleyip duruyordu. O zaman Gregg delice bir fikre kapıldı, «Belki biriyle buluşacak, fakat daha erken olduğu için dolaşılıyor... Yarabdim!... Yarabdim!» Fakat ileride yürüten David'i görünce korkusu geçti. Onu gözden kaybetmediği takdirde her şeyin iyi olacağına inanıyordu. Genç adamın kendisini farketmemesi için elinden geleni yapmasına rağmen, yine de onun dönüp kendisini görmesini ve yanında yürütmesine müsaade etmesini istiyordu.

David parka girerek adimlarını ağırlaştırdı. Hava soğuk olduğu için parkta kimseler yoktu. Ağaçlar, kurşunî semaya ince, siyah hayaletler gibi uzanmaktaydılar. İleride sıra sıra evler vardı. Gregg'e yabancı gelen, genç kız için hiçbir mâna ifade etmeyen evler, ağaçlar. Onun için dünyada sadece gizli gizli takip ettiği adam vardı. Onu gözden kaçırmamağa çalışıyordu, zira bu kasvetli dünyada ona hayat veren, kalbini ısıtan ve onu neşelendiren tek şey David'di. Genç kız David'i yarım saat değil tam bir saat takip etti. Elleri soğuktan uyuşmuştu, treni kaçıracağından

da korkmaktaydı. Nihayet David otele döndü, o asansörle yukarı çıktıktan sonra da Gregg içeri girdi.

Genç adam, Gregg'in odasının yanındaki dairesindeydi, bavulunu yerleştiriyordu. Gregg, «Merhaba,» dedi. David cevap vermedi, beceriksiz hareketlerle rob dö şambırını katlıyordu.

Genç kız ona yaklaşarak rob dö şambır elinden aldı. «Bırak da ben yapayım.»

David, «Treni kaçırdık,» dedi. «Al tıda kalkana bineceğiz.»

«— Biliyorum. Neden bu kadar geç kaldın?»

Genç adam dönerek ona baktı. Gregg onun yüzünde bu kadar soğuk ve uzak bir ifade o zamana kadar görmemişti. David, «Beni takip etmekten yorulmanı bekledim,» diye cevap verdi. «Belki bıkar dönersin diye düşündüm.»

Gregg ne söyleyebilirdi. Gülmeğe çalışarak sordu. «Nereden farkına vardın?»

«— İki defa dönüp baktım, peşimden geliyordun. İyi bir polis hafiyesi olamayacakmış. Sözleri hoştu, fakat sesinde garip bir gerginlik ve soğukluk vardı.

Gregg, «Seni rahatsız etmedim ki,» dedi.

«— Öyle rahatsız ettin ki...»

«— Neden? Neden?»

David, «Dinle...» dedi. İçini çekti. «Eğer yalnız kalmak istiyorsam... Yalnız... Bunu senden istersem, biraz da benim arzularıma hürmet edemez misin? Sen istersen ben seni hemen yalnız bırakırım.»

«— Ama ben istemem ki. Yalnız kalmaktan nefret ederim.»

David sâkin bir tavırla, «Herkesin de senin gibi olması mı lâzım?» diye sordu.

«— Ne münaasebet! Fakat ben hep seninle beraber olmayı istiyorum.»

«— Benimle daima berabersin. Trende beş saat yanımda olacaksın. Şimdi odana gidip yalnız başına eşyalarını hazırlayabilir misin? Yoksa ben de gelip elini tutayım mı?»

Gregg, «Affedersin,» dedi. «Seni rahatsız edeceğim aklıma gelmemişti.»

David, «Artık biliyorsun,» diye cevap verdi. «Zira bunu sana anlattım. Fakat aldırдың da yok. Eğer bir piyeste rolün olsaydı, ben kuliste durup sana buseler gönderir tatlı sözler fısıldar ve katlanmış pusulalar mı atardım zannediyorsun?»

«— Alay etme.»

PIVALE olduğu tadından belli !..

10/2

PIVALE MAKARNASI

İlanlık : 5142 — 114

(Devamı var)

KOMİSER
OSMAN

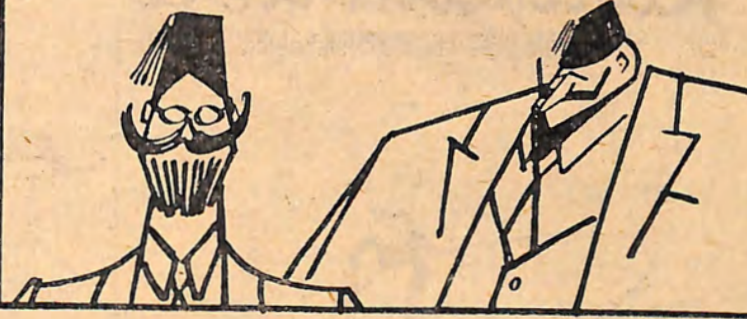
TURHAN SELÇUK

5

Suçlu
KİM?

HALİT REFİK BEY OS-
MANI MEMURLARLA TA-
NİŞTİRİR...

OSMAN BEYLE ANLAŞAGİNİZİ VE
AHENKLİ BİR HAVA İÇERİSİNDE ÇA-
LIŞAGİNİZİ UMARIM...

KOMİSERİN ETRA-
FINDA OTURAN-
LARI SİZLERE
TANITIVORUZ.

HOS GELDİNİZ OSMAN BEYFENDİ!
GÜZELİM İŞİNİZİ TERKEDİP
TOZLU MASALARI TERCIH ETMENİZİN
SEBEBİ NEDİR? YOKSA SİZE VERİ-
LEN BİR CEZA
MIDIR BU?

CEZA MI YOK CANIM... BEN İŞ-
TİM MASA BAŞINDA ÇALIŞMA-
YI... SON GÜNLERDE
SİHHİ DURUMUM
ADAMAKILLI BOZUL-
MUŞTU. BURASI
RAHATTIR
DEDİLER.

AH BEYFENDİ, RAHAT OLMASINA RAHATTIR AN-
İNSAN KÜFLENİR BU ODALARDA. NEYSE BU SE-
BEYLE BİZ SİZİ KAZANMIŞ OLDUK.
GELMİŞ OLSUN EFENDİM, GECMİŞ
OLSUN!

TANISMA FASLI
BİTTİKTEN SON-
RA OSMAN KEN-
DİSİNE VERİLEN
MASAYA GEÇER
VE ETRAFI
KONTROL ET-
MEĞE BAŞLAR

BU EVRAK EKSİK
BABALIK!

AMAN BEYİM, TA-
MAMDİR DEDİ-
LERDİ!

SANA EKŞİKTİR DE-
DİK. ODALI NAZİF'E
SOR SANA GÖSTER-
SİN. HADI
BAKALIM!

NE ADAMLAR VAR DÜNYADA OSMAN BEY!
GÖRÜYORSUNUZ YA...
İSE ÇOCUKLA YAPTIK. AMA BU M-
MURCUK YEDİ NUFUSLU HANFİYİ
NASIL GELİNDİRİRMİŞ ONU DÜŞÜ-
MEK YOK.

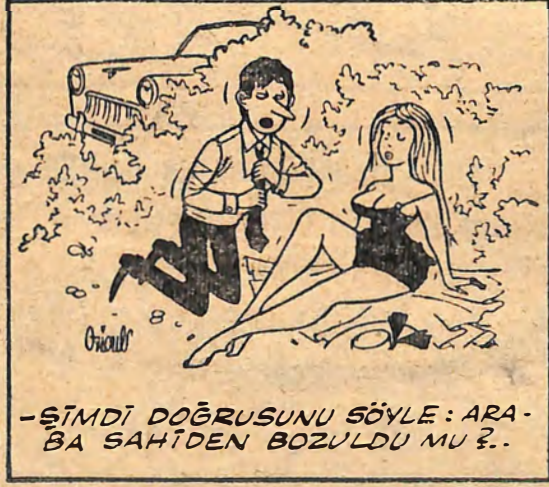
DEVAMI VAR

İDÜNYA

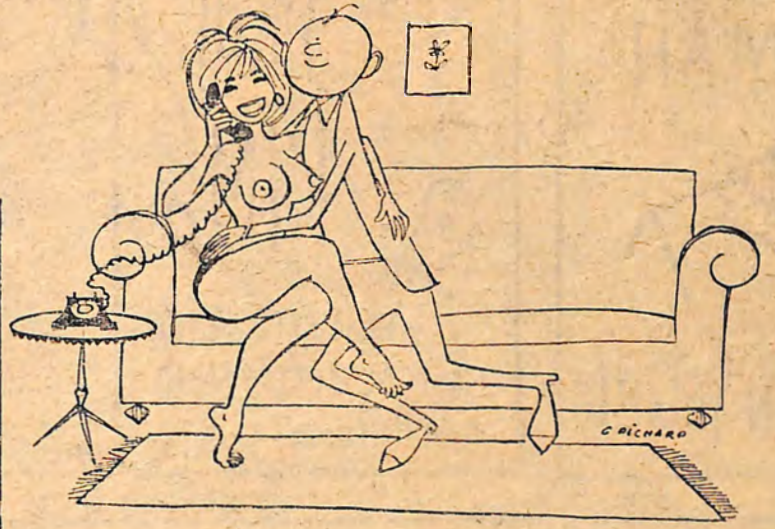
Karikatürleri

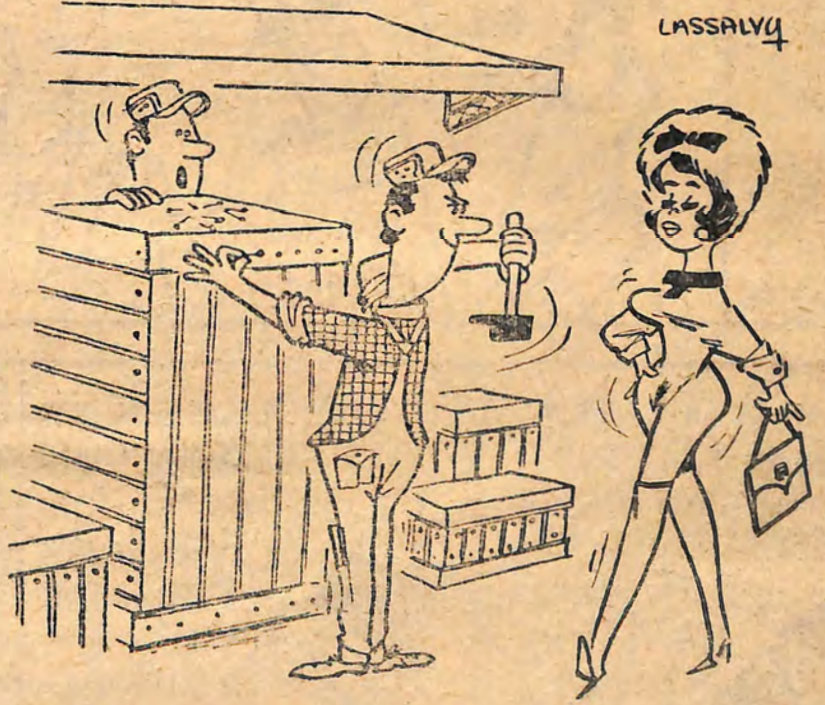
-HALAT OLMAZ, PEMBE
YÜNÜZ YOK MU?

-ŞİMDİ DOĞRUSUNU SÖYLE: ARA-
BA SAHİDEN BOZULDU MU?..

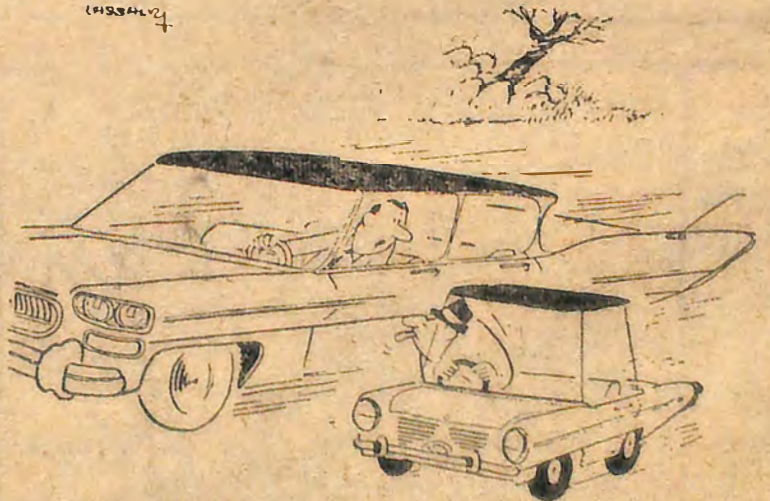
-NİÇİN Mİ GÜLÜYÖRÜM? BİR HAFTAYA KA-
DAR GELECEĞİNİ DUYUNCA ÖYLE SEVİNDİM Kİ!

-HEEY ARKADAŞ, PARMAGINA DİKKAT!

-SÜ İÇKİ NE SİHİRLİ SEY... İKİNCİ
KADEHTE SENİ GÜZEL BİR DELİ-
KANLI GÖRMEYE BAŞLADIM!

-KISKANÇ!

Hangi Burçta doğmuş olursanız olunuz
Eğer Ziraat Bankasında tasarruf hesabınız varsa
ŞANS YILDIZINIZ
mutlaka parlak olacaktır

En büyük para ikramiyesi
En fazla şans dalma
Ziraat Bankasıdır.

A. Ayhan.

ZİRAAT BANKASI

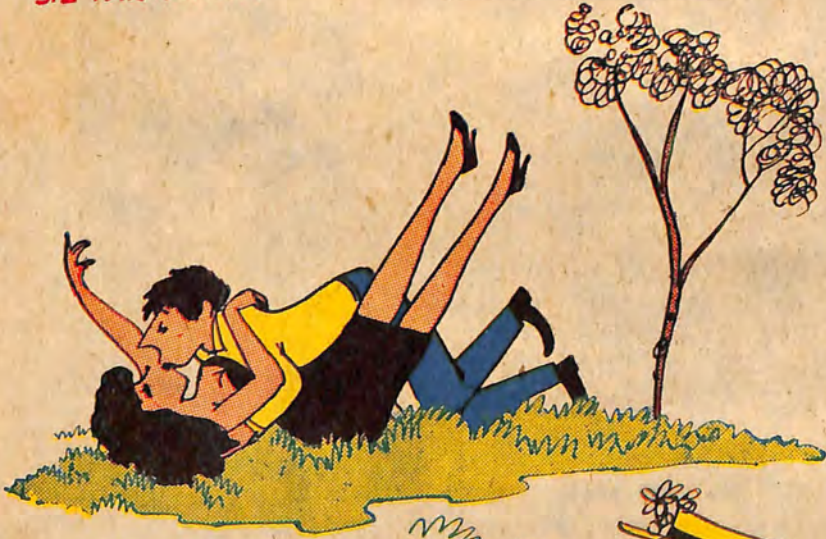
Akbaba

-TAM KİLONUZU ÖĞREN-
MEK İSTERSENİZ, ODA-
MA GELİNİZ DE ELBİSE-
SİZ TARTAYIM !

-ÇOK ZENGİNİM. SİZİNLE
EVLENİRSEM NE İSTERİ-
NİZ ?..
-DUL KALMAK !

-SANA ÖYLE BİR DUVAR ÖRÜYÖRÜM Kİ,
YANINDA BERLİN DUVARI HİÇ KALIR !

